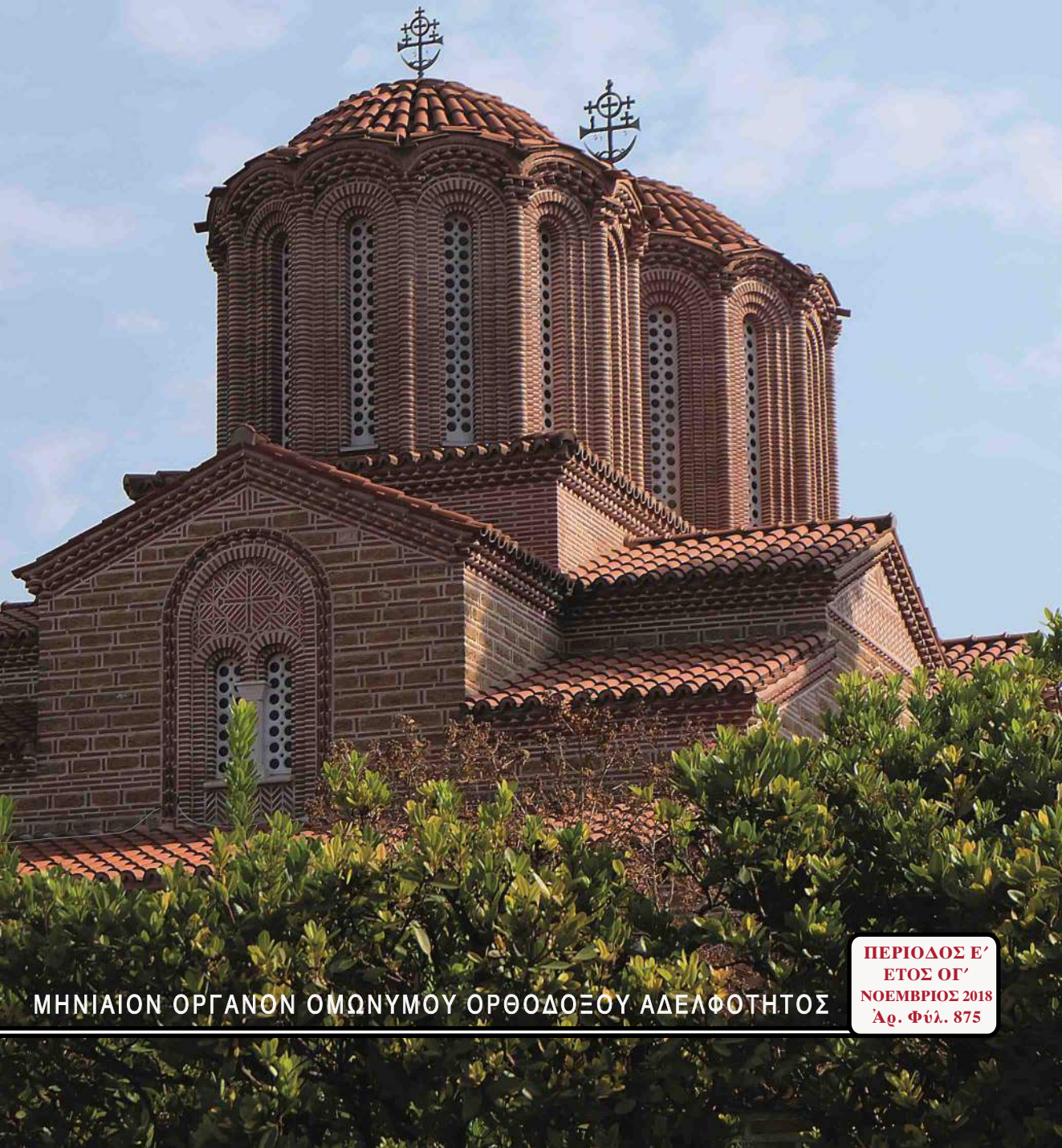

ΑΠΟΛΥΤΩΣΙΣ

« Ἰησοῦς Χριστὸς ἐγενήθη ἡμῖν σοφία ἀπὸ Θεοῦ, δικαιοσύνη τε καὶ ἁγιασμὸς καὶ ἀπολύτρωσις » (Α΄ Κο 1,30)

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Ε΄
ΕΤΟΣ ΟΓ΄
ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 2018
Ἀρ. Φύλ. 875

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

Μηνιαίο Όργανο
Όμωνύμου Όρθοδόξου Αδελφότητας
ΚΩΔΙΚΟΣ: 2534
Τεύχ. 875, ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 2018

Ίδιοκτησία - Έκδοση
Ο.Χ.Α. «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»
Πέλοπος 7, 546 33 Θεσ/νίκη
Τηλ. - fax: 2310 270630, 274518
www.apolytrosis.gr
e-mail: apolytrosis@otenet.gr

Δ/ντής Συντάξεως:
Γεώργιος Μυτιληναίος
Άλ. Συμεωνίδη 6, 54639 Θεσ/νίκη

Δημιουργικό, προεκτύπωση, καλλιτεχνική επιμέλεια:

«Χριστιανική Έλπις»
Όρθόδοξη Αδελφότητα,
Φίλυρο Θεσ/νίκης
Τηλ.: 2310 677421

Έκτύπωση-Βιβλιοδεσία:
«Μέλισσα», Άσπροβάλτα
Τηλ.: 23970 23313

Έτήσια συνδρομή:

Έσωτερικού: 10€ Έξωτερικού: 35€
Κύπρου: 25€ ΗΠΑ: 45\$
Καναδά: 50\$ Αύστραλίας: 55\$

Άρ. λογ. ΤΡΑΠΕΖΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ:

6074010115324

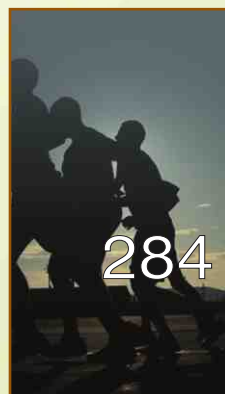
Ο. Χ. Α. «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»

Γιά τούς συνδρομητές
του έξωτερικού

IBAN: GR 94 0171 0740 0060 7401
0115 324

Περιεχόμενα

Μήν άδιαφορεΐς!	267
Κάποιοι άλλιώτικοι ήρωες.....	268
Στούς Άγίους (ποίημα)	270
Πρόγραμμα όμιλών.....	271
Ίησους του Ναυή, ό διάδοχος του Μωυσή.....	272
Άγάπη στον Θεό	274
Τίτλοι	275
Στραμμένος στον ήλιο Χριστό	276
Σωστά διάλεξε.....	278
Πόθος για τό αΐώνιο	280
Καί τά μνημεΐα στό σφυρί!.....	282
Άναδρομικό κίνημα	284
Οί γονεΐς καταφύγιο καί φράχτης	286
Άγγελικά δΰρα (διήγημα)	288
Βιβλιοπροτάσεις.....	290
«Πλοήγηση στό σύγχρονο σχολείο»	291
Έκδηλώσεις της Άδελφότητας	292
Συζητώντας τά γεγονότα.....	294

Μήν ἀδιαφορεῖς!

Μορφή μαχητική, μέ θάρρος καί παρρησία μοναδική, μέ σταθερή προσήλωση στην ὀρθόδοξη πίστη ἀλλά καί μέ ἀπόλυτο σεβασμό πρὸς τοὺς ἀντιφρονούντες ὑπῆρξε ὁ ἅγιος Θεόδωρος ὁ Στουδίτης (759-826). Διαμάντι πολυεδρικό ἢ ἀπαστράπτουσα προσωπικότητά του συνδυάζει τὴν κρυστάλλινη καθαρότητα μέ τὴν πηγαία εὐγένεια, τὴν ἀτρόμητη γενναιότητα μέ τὴν ἀπαλή τρυφερότητα, τὴν αὐστηρὴ ἀσκησι καί μυστικὴ πνευματικότητα μέ μία σπάνια δραστηριότητα καί ἀκαμπτη ἀγωνιστικότητα. Κατατάσσεται ἀνάμεσα στοὺς λίγους οἱ ὁποῖοι κατὰ τὴν ἐκτίμηση τοῦ ἁγίου Γρηγορίου Νύσσης «ὕψηλότεροι τῶν ἀνθρωπίνων μέτρων ἐδείχθησαν».

Καθὼς στὶς 11 Νοεμβρίου τιμᾶται ἡ μνήμη του, τὸ μήνυμά μας τολμᾷ μία ἐλάχιστη φευγαλέα ἐνατένιση στοῦ δυσπρόσιτο πνευματικὸ του μεγαλεῖο, διότι καί σήμερα, δώδεκα αἰῶνες μετὰ τὴ βιοτὴ του, ὁ ἅγιος Θεόδωρος ἔχει πολλὰ νά μᾶς πεῖ τόσο μέ τὰ περισπούδαστα συγγράμματα ὅσο καί μέ τὴν ἅγια ζωὴ του. Ὑπῆρξε πολυγραφοτάτος, μέ ἔργα θεολογικά, ἀσκητικά, κατηχήσεις πρὸς μοναχοὺς, ὁμιλίες, ἐπιστολές, ποιήματα. Ἐξοχος ὕμνογράφος, συνέθεσε τοὺς Ἀναβαθμούς τῆς Ὁκτωήχου, τὰ Ἐγκώμια τοῦ Ἐπιταφίου Θρήνου, Κοντάκια, Κανόνες καί ὑπέροχα τροπάρια τοῦ Τριωδίου καί τοῦ Πεντηκοσταρίου.

Στοὺς χίλιους ἔφθαναν οἱ μοναχοὶ τῆς περίφημης μονῆς Στουδίου, ὅταν ὁ Θεόδωρος κρατοῦσε τὰ ἡνία τῆς ἡγουμενίας. Ἡ ἰσχυρὴ προσωπικότητά καί ἡ ἀπαράμιλλη δεξιότητά του στὴν ὀργάνωση τῆς κοινοβιακῆς μοναχικῆς ζωῆς κατέστησαν τὴ Μονὴ λαμπρὸ πνευματικὸ κέντρο τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας. Συνέρρεαν ἐκεῖ πλήθη φτωχῶν γιὰ ἐλεημοσύνη, πιστῶν γιὰ ἐξομολόγηση, παιδιῶν γιὰ ἐκπαίδευση. Μέσα στὴν πολυποίκιλη προσφορά τῆς ἡ Μονῆ Στουδίου ὑπῆρξε ἐπίσης τὸ «τυπογραφεῖο» ἢ καλύτερα «ἀντιγραφεῖο» τοῦ 8ου αἰῶνα. Ξενυχτοῦσαν οἱ μοναχοὶ ἀντιγράφοντας μέ προσοχή καί ἐπιμέλεια κείμενα ἁγίων πατέρων, ἐκκλησιαστικά καί λειτουργικά, ἀλλὰ καί ἔργα κλασικῶν συγγραφέων (Πλάτωνα, Ἀριστοτέλη κτλ.). Πολλὰ ἀπὸ αὐτὰ δὲν θὰ ὑπῆρχαν χωρὶς τὴν πολύτιμη προσφορά τῶν στοουδιτῶν μοναχῶν.

Παρά τίς ἀλλεπάλληλες μετακινήσεις, τίς ἐξορίες καί τὴ σωματικὴ του ἀσθένεια ὁ Θεόδωρος Στουδίτης σέ ὅλη του τὴ ζωὴ ἔμεινε ἀκαμπτος σέ θέματα πίστεως καί ἐκκοσμικεύσεως τῆς Ἐκκλησίας. Δέν δίστασε καί αὐτοκράτορες νά ἐλέγξει γιὰ δογματικές αὐθαιρεσίες καί ἠθικά σκάνδαλα, καί στὸν πατριάρχη νά ἀντιταχθεῖ. Ὑπέρμαχος τῶν ἱερῶν εἰκόνων, καλύπτει μέ τοὺς ἀγῶνες του τὴ δεύτερη φάση τῆς Εἰκονομαχίας. Δέν φοβόταν τὴ μάχη. Φοβόταν ὅμως τὴ σιωπὴ καί τὴν ἀδιαφορία μπροστά στοῦ προκλητικὸ κακό. «Εἶναι ἐντολή τοῦ Κυρίου νά μὴ σιωποῦμε, ὅταν ἡ πίστη κινδυνεύει», λέγει. Ἀνάγκη νά ἐγκολπωθοῦμε τὸν λόγο αὐτοῦ τοῦ Ἁγίου ἰδιαίτερα σήμερα, πού ἡ ἐκκοσμίκευση καί τὰ παφλάζοντα συγκρητιστικά ρεύματα καλλιεργοῦν μία ἐνδοτικότητα ἄκρως ἐπικίνδυνη.

ΚΑΠΟΙΟΙ ΑΛΛΙΩΤΙΚΟΙ ΗΡΩΕΣ

Στίς σύγχρονες κοινωνίες μας διαφημίζεται μέ κάθε τρόπο καί μέσο ως ύψιστη αξία ή δύναμη. Μπορεῖ θεωρητικά νά ἀπορρίπτουμε μέ βδελυγμία τήν θεωρία τοῦ Νίτσε ὅτι ὁ ἄνθρωπος πού ἀξίζει νά ὑπάρχει εἶναι ὁ δυνατός, αὐτός πού ἐπιβάλλεται στούς ἄλλους, στήν πράξη ὅμως τήν υἱοθετοῦμε πλήρως. Καί ἐνῶ ἔχουν περάσει μόλις ἑβδομήντα χρόνια ἀπό τήν φρίκη τοῦ Β΄ παγκοσμίου πολέμου, πού εἶχε σάν ἀφετηρία του αὐτήν ἀκριβῶς τήν φιλοσοφία, φαίνεται ὅτι δέν διδαχθήκαμε τίποτε.

Δέν ἀναφέρομαι μόνο στά κράτη-ὑπερδυνάμεις πού πίσω ἀπό τόν διάτρητο μανδύα μιᾶς ἀπατηλῆς εἰρήνης ἢ καί ὀλοφάνερα ἐπιδιώκουν νά κυριαρχήσουν καταπατώντας τά δικαιώματα τῶν ἀδύναμων λαῶν. Πιό πολύ πρέπει νά μᾶς προβληματίζει τό γεγονός ὅτι αὐτή ἡ νοοτροπία δηλητηριάζει τίς διαπροσωπικές μας σχέσεις, μέ ἀποτέλεσμα νά ἀποδυσμαστε συνεχῶς σ' ἕναν ἀγώνα ἐπιβολῆς πάνω στόν συνάνθρωπό μας σέ ὅλα τά ἐπίπεδα. Ἐξάλλου αὐτή εἶναι ἡ πηγή τοῦ κακοῦ, ἐδῶ ἔχει τίς ρίζες της ἡ παγκόσμια θηριωδία.

Μπροστά σ' αὐτή τήν κατάσταση, πού ἀποθεώνει τά ἐνστικτα καί ὀδηγεῖ στήν βαρβαρότητα τό πολυφίλητο τέκνο τῆς Νεωτερικότητος, τόν «πολιτισμένο» ἄνθρωπο τοῦ 21^{ου} αἰ., ὁ λόγος τοῦ Κυρίου «μακάριοι οἱ ταπεινόφρονες» (Μθ 5,3) μοιάζει μέ ἐνοχλητική παραφωνία. Δέν εἶχε διανοθεῖ κάτι τέτοιο ἡ ἀνθρωπότητα μέχρι τούς χριστιανικούς χρόνους. Ἀλλά καί στήν συνέχεια τίποτε δέν θεώρησε μεγαλύτερο σκάνδαλο γιά τίς ἀπάνθρωπες ἐπιδιώξεις της ἀπ' αὐτή τήν ἀνατρεπτική διδαχή.

Τί εἶναι ὅμως ταπείνωση καί ποιοί εἶναι οἱ ταπεινόφρονες; Οἱ «ψυχικοί», δηλαδή οἱ ἄνθρωποι πού δέν ἔχουν γεύση τοῦ Εὐαγγελίου, νομίζουν συνήθως ὅτι αὐτά τά δύο ἀφοροῦν ὅσους στεροῦνται προσωπικότητας καί ἔχουν χαμηλή αὐτοεκτίμηση. Ὡστόσο ἀστοχοῦν ἐντελῶς.

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος θέλοντας νά ὀρίσει αὐτές τίς δύο ἔννοιες καί νά τίς διδάξει στούς Χριστιανούς τῶν Φιλίππων πού ἀντιμετώπιζαν σ' ἓνα βαθμό ἐγωισμούς καί ἑλλειψη ὁμοψυχίας, λέει ὅτι κανόνας τῆς ἄκρας ταπεινώσεως εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Χριστός Ἰησοῦς. Αὐτός μολονότι ἦταν φύσει Θεός, δέν σφετερίστηκε τήν ἰσότητά του μέ τόν Θεό, δέν τήν ἄρπαξε, «ἄδειασε» τόν ἑαυτό του καί ἐγινε ἄνθρωπος. Περιέστειλε δηλαδή τήν θεία του δόξα καί δύναμη στήν πάμπτωχη ἀνθρώπινη φύση κι ἐγινε ἓνας ἀπό μᾶς. Καί ὄχι μόνον αὐτό, ἀλλά προκειμένου νά σώσει τόν ἀντάρτη καί ἀποστάτη ἄνθρωπο ἀπό τόν θάνατο, ταπεινώθηκε καί ὑπάκουσε στό θεῖο θέλημα τόσο, ὥστε νά δεχτεῖ νά πεθάνει, καί μάλιστα πάνω στόν σταυρό (Φι 2,5-8).

Ταπεινώση λοιπόν καί ταπεινόφρων εἶναι κάτι βαθύ καί ἥρωικό. Ὁ ταπεινόφρων δέν εἶναι ὁ ἄβουλος καί κακόμοιρος, ἀλλά αὐτός πού ἐνῶ ἔχει δύναμη, τήν ἀπεκδύεται εἴτε γιά νά ὑποταχθεῖ στό θέλημα τοῦ Θεοῦ ἐκούσια καί ἐλεύθερα εἴτε γιά νά ὑπηρετήσῃ τόν συνάνθρωπό του, τόν ὁποῖο ἀγαπᾷ περισσότερο καί ἀπό τόν ἑαυτό του. Ὁ Ἀβραάμ φέρ' εἰπεῖν ἦταν ἓνας γνήσιος ταπεινόφρων. Τό ἀπέδειξε πολλές φορές. Ἐπισημαίνω μία μόνον: Ἐνῶ ὁ γιός του ὁ Ἰσαάκ ἦταν ὁ μονάκριβός του, ὅταν ὁ Θεός τοῦ ζήτησε νά τοῦ τόν θυσιάσῃ, δέν εἶπε τίποτε. Δέν ὀργίστηκε οὔτε διαμαρτυρήθηκε οὔτε γόγγυσε. Δέν προέκρινε τό θέλημά του, ἂν καί εἶχε ἐξουσία πάνω στόν γιό του. Ἀντίθετα τό καταπάτησε γιά νά ὑπερισχύσῃ τό θέλημα τοῦ Θεοῦ (Γέ 22,1-18). Ἀληθινά ταπεινόφρων ἐπίσης ἦταν ἡ παρθένος Μαρία, ἡ μητέρα τοῦ Κυρίου. Ὅταν ἄκουσε τό μήνυμα τοῦ ἀγγέλου Γαβριήλ ὅτι ὁ Θεός τήν ἐπέλεξε γιά νά κυοφορήσῃ καί νά φέρῃ στόν κόσμο τόν Υἱό του, δέν σκέφτηκε τόν ἑαυτό της. Θά μπορούσε νά ἀρνηθεῖ, εἶχε αὐτό τό δικαίωμα. Ἡ ἐμπλοκή της σέ μιά τέτοια ὑπόθεση ἐγκυμονοῦσε περιπέτεια καί κινδύνους, ἀλλά ἡ παρθένος χωρίς δεύτερη σκέψη δέχτηκε νά συμμετάσχει στό θεῖο σχέδιο γιά τήν σωτηρία τῆς ἀνθρωπότητος μέ ὅ,τι σήμαινε αὐτό γιά τήν ἴδια (Λκ 1,26-38). Τέλος, ὑπόδειγμα ταπεινόφρονος ὑπῆρξε καί ἓνας ἐθνικός, ὁ ἐκατόνταρχος τῆς Καπερναοῦμ. Αὐτός ἂν καί ἀξιωματικός τοῦ κυρίαρχου ρωμαϊκοῦ στρατοῦ, δέν δίστασε νά καταθέσῃ μπροστά στόν Ἰησοῦ -σ' ἓναν δηλαδή ἀπό τοὺς ὑπόδουλους τοῦ Καίσαρά του- καί ἐξουσία καί κύρος, καί νά τόν ἐκλιπαρήσῃ γιά τήν ὑγεία τοῦ δούλου του (Μθ 8,5-13). Ἐπαναλαμβάνω: Τό ἔκανε αὐτό γιά τήν ὑγεία τοῦ δούλου του, δηλαδή γιά κάποιον πού θεωροῦνταν τότε ὑπάνθρωπος καί ἰσότιμος μέ τά ζῶα.

Ἀλλά γιατί εἶναι μακάριοι οἱ ταπεινόφρονες; Δέν ἀπορρίπτονται ἀπό τόν κόσμο; Δέν εἶναι οἱ χαμένοι αὐτῆς τῆς ζωῆς; Τί τέλος πάντων κερδίζουν; Σ' αὐτούς πού ταπεινοφρονοῦν, λέει ὁ Χριστός, ἀξίζει τό πιό μεγάλο ἔπαθλο, ἡ Βασιλεία τῶν οὐρανῶν. Ἄλλωστε καί ὁ Ἰησοῦς ὡς ἄνθρωπος ὑπερυψώθηκε ἀπό τόν Θεό καί ἀναγνωρίστηκε ἀπό ὅλη τήν κτίση ὡς Κύριος ἐπειδὴ δέχτηκε νά ταπεινωθεῖ (Φι 2,9-11). Τί σημαίνει αὐτό;

Ὅτι ὁ ταπεινό-
φρων μπορεῖ σ' αὐτή
τὴν ζωὴ νά τὰ χάσει
ὅλα καί νά θεωρηθεῖ
ἔσχατος, θά κερδί-
σει ὅμως τόν Παρά-
δεισο, ἐκεῖ θά κριθεῖ
πρῶτος (πρβλ. Μθ
19, 30). Αὐτὴ μάλι-
στα τὴν πληρότητα
τῆς ζωῆς τὴν προ-
γεύεται ἤδη ἀπὸ τώ-
ρα καθὼς συμμετέ-
χει ἐν μυστηρίῳ ὃχι
μόνο στὴν ταπείνω-
ση ἀλλὰ καὶ στὴν δό-
ξα τοῦ Κυρίου του.

Τό Πνεῦμα τό Ἅ-
γιο μιᾶ μέ σαφῆνει-
α: Ὁ Θεός δίνει τὴν
χάρη του στοὺς τα-
πεινοὺς (Πρμ 3,34·
Ἰα 4,6). Γιατί; Διότι
αὐτοὶ ἀναγνωρίζουν
ὅτι τὴν ἔχουν ἀνάγκη,
αὐτοὶ τὴν ζητοῦν
μέ πόθο. Οἱ ὑπερή-
φανοι καὶ ἀλαζόνες,
πού βαυκαλίζονται
μέ τὴν δύναμη, τίς
ικανότητες ἢ τὴν δῆ-
θεν εὐσέβειά τους,
δέν τὴν θέλουν, νο-
μίζουν ὅτι εἶναι αὐ-
τάρκεις. Κι αὐτὴ ἡ
κατάσταση, ἡ πολὺ
οἰκτρὴ καὶ ἀρρωστη-
μένη, τοὺς ὁδηγεῖ
ἀναπόδραστα στὸν
θάνατο.

Εὐάγγελος Ἀλ. Δάκας

Στούς Ἁγίους

Μὴν εἶναι γιασεμί ἐτοῦτο πού μυρίζει,
μὴν εἶν' ρυάκι ἀπὸ ροδοπέταλα;
Μὴν εἶν' βασιλικός, ἀγιόκλημα, λεβάντα
καὶ μυροβλύζει ἡ ἐκκλησιά μας διαρκῶς;

Σκύβω στό λείψανό σας, ἅγιοι τοῦ Θεοῦ,
νά δρέψω ἀπὸ τό βίό σας κομμάτια τ' οὐρανοῦ.
Μέ τὴ λευκὴ στολὴ σας σκορπᾶτε ἅγιο φῶς.
Μοσχοβολᾶ ἡ ζωὴ σας τό ὄνομα Χριστός.

Σταγόνα ἁγίου Μύρου στό μέτωπο κυλᾶ.
Στεφάνια τοῦ ἀγῶνα στὴν κόμη θαλλερά.
Θυμίαμα ἡ προσευχή σας στὸν θρόνο τοῦ Θεοῦ.
Ψάλλει ἡ ἀγνή ζωὴ σας τὴν ὠδὴ τοῦ Ἀγαπητοῦ.

Δ.Δ.

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΟΜΙΛΙΩΝ

Στήν αίθουσα «Απολύτρωσις», Πέλοπος 7

Κυριακή	6.30 μ.μ.	Γενικό κήρυγμα
Τετάρτη	7.00 μ.μ.	Τμήμα νέων έπιστημόνων γυναικών
Πέμπτη	8.30 μ.μ.	Τμήμα φοιτητριών
Σάββατο	4.00 μ.μ.	Τμήμα μαθητριών Γυμνασίου-Λυκείου

Στό «Δημητρούλειο», Πέλοπος 2 & Αγίου Δημητρίου 93

Κυριακή	6.30 μ.μ.	Τμήματα παιδικών δραστηριοτήτων (λειτουργούν παράλληλα μέ τό κήρυγμα, πρός διευκόλυνση τών γονέων)
Δευτέρα	8.30 μ.μ.	Κύκλος μελέτης άγίας Γραφής άνδρών
Τρίτη	8.30 μ.μ.	Έρμηνεία άγίας Γραφής
Τετάρτη	5.00 μ.μ.	Κύκλος μελέτης άγίας Γραφής γυναικών
Τετάρτη	8.30 μ.μ.	Τμήμα φοιτητών
Σάββατο	10.00 π.μ.	Τμήμα μαθητών Δημοτικού - Γυμνασίου
Σάββατο	12:30 π.μ.	Τμήμα μαθητών Λυκείου

Στήν αίθουσα τοῦ ανατολικού Παραρτήματος, Μαυρομιχάλη 23, Μαρτίου

Κυριακή	5.00 μ.μ.	Γενικό κήρυγμα
Δευτέρα	5.00 μ.μ.	Κύκλος μελέτης άγίας Γραφής γυναικών
Τρίτη	5.00 μ.μ.	Κύκλος μελέτης άγίας Γραφής γυναικών

Στήν αίθουσα τοῦ δυτικού Παραρτήματος, Ρήγα Φεραίου 72, Ήλιούπολη

Κυριακή	5.00 μ.μ.	Αντιαιρετικά θέματα
Κυριακή	6.00 μ.μ.	Γενικό κήρυγμα
Πέμπτη	5.00 μ.μ.	Κύκλος μελέτης άγίας Γραφής

Προσεγγίσεις στην Παλαιά Διαθήκη

Ἰησοῦς τοῦ Ναυή, ὁ διάδοχος τοῦ Μωυσῆ

Μετά τήν Πεντάτευχο -ὡς συνέ-
χεια τοῦ Δευτερονομίου- ἀκολουθεῖ
τό ἕκτο βιβλίον τῆς Παλαιᾶς Διαθή-
κης, πού πῆρε τό ὄνομά του ἀπό τόν
διάδοχο τοῦ Μωυσῆ, τόν Ἰησοῦ τόν
γιό τοῦ Ναυή. Ὁ συγγραφέας του
παραμένει ἄγνωστος. Πολλοί ὑπο-
στηρίζουν ὅτι τό μεγαλύτερο μέρος
συνέγραψε ὁ ἴδιος ὁ Ἰησοῦς τοῦ
Ναυή. Εἶναι, ὡστόσο, πιθανό νά γρά-
φτηκε ὁλόκληρο ἀργότερα, ἀπό τόν
προφήτη Σαμουήλ.

Τό βιβλίον διαιρεῖται σέ δύο μέρη:
α) κατάκτηση τῆς Χαναάν (κεφ. 1-12)
β) διανομή τῆς γῆς στίς δώδεκα φυ-
λές τοῦ Ἰσραήλ (κεφ. 13-22). Κλείνει
μέ δύο ἀποχαιρετιστήριους λόγους
τοῦ Ἰησοῦ πρός τούς Ἰσραηλίτες καί
μέ τήν ἀναφορά στόν θάνατό του
(κεφ. 23-24).

Ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυή εἶναι μία ἀπό
τίς μεγαλύτερες φυσιογνωμίες τῆς
Παλαιᾶς Διαθήκης, «ὁ παρεστηκώς
Μωυσῆ, ὁ ἐκλεκτός» (Ἀρ 11,28). Τόν
βλέπουμε δίπλα στόν Μωυσῆ νά ἀ-
νεβαίνουν μαζί τό ὄρος Σινά γιά νά
πάρουν τίς πλάκες τοῦ Νόμου (βλ.
Ἔξ 24,13), στόν πόλεμο κατά τῶν

Ἀμαληκитῶν νά εἶναι ὁ ἀρχιστράτη-
γος (βλ. Ἔξ 17,9-13), νά ὀρίζεται αὐ-
τός ὡς ἐκπρόσωπος τῆς φυλῆς του
γιά τήν ἐξερεύνηση τῆς γῆς Χαναάν
(βλ. Ἀρ 13,9), νά ἐνθαρρύνει μαζί μέ
τόν Χάλεβ τόν λαό τήν στιγμή πού ὅ-
λοι οἱ ἄλλοι κατάσκοποι πανικόβλη-
τοι τόν ἀποθάρρυναν (βλ. Ἀρ 14,6-9).
Ἀπό τούς ἐνήλικες Ἰσραηλίτες πού
βγῆκαν ἀπό τήν Αἴγυπτο, αὐτός μό-
νο καί ὁ Χάλεβ ἀξιώθηκαν νά μποῦν
στήν γῆ τῆς ἐπαγγελίας. Τέλος, ὁ Θε-
ός αὐτόν ὑπέδειξε στόν Μωυσῆ γιά
διάδοχό του (βλ. Ἀρ 27,18).

Ὁ νέος ἡγέτης ἔδειξε σταθερή καί
ἀκλόνητη πίστη στόν Θεό. Δέν φο-
βήθηκε, ἂν καί μέ ἀνθρώπινα κριτή-
ρια ἦταν τελείως ἀνίσχυρος. Πολέ-
μησε μέ τούς πιό σκληρούς ἀντιπά-
λους, ἔχοντας ἀκράδαντη τήν πεποί-
θηση ὅτι ὁ Θεός, ἀφοῦ τοῦ ἀνέθεσε
τήν ἀποστολή, θά τήν φέρει σέ αἴσιο
τέλος. Κι ὅταν τελείωσε τό ἔργο του,
δέν ζήτησε νά βασιλεύσει στόν Ἰσρα-
ήλ, ἀλλά ἀποσύρθηκε στό κτῆμα του
μέ βαθιὰ ταπεινοφροσύνη.

Ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυή εἶναι ἓνας τύ-
πος τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Προφητικά πήρε τό ὄνομα «Ίησοῦς» πού σημαίνει «ὁ Θεός σώζει», διότι ὁ Θεός θά τόν χρησιμοποιοῦσε γιά τήν σωτηρία τοῦ λαοῦ του. Ἑρμηνεύοντας μετά ἀπό αἰῶνες τό ὄνομα τοῦ Ίησοῦ Χριστοῦ ὁ ἄγγελος Γαβριήλ εἶπε· «αὐτὸς γὰρ σώσει τὸν λαόν αὐτοῦ ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν αὐτῶν» (Μθ 1,21). Ὁ Ίησοῦς Χριστός εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Θεός πού προσφέρει τήν σωτηρία. Ὁ Ίησοῦς τοῦ Ναυή ὁδήγησε τόν λαό τοῦ Ἰσραήλ στήν γῆ τῆς ἐπαγγελίας. Ὁ Ίησοῦς Χριστός εἰσάγει τόν νέο Ἰσραήλ, ὅλους τοὺς πιστούς, στήν οὐράνια βασιλεία. Ὁ Ίησοῦς τοῦ Ναυή δέν συνθηκολόγησε ποτέ μέ κανέναν ἐχθρό καί δέν φαίνεται που-

θενά στό ἱερό κείμενο νά παραβαίνει τό θέλημα τοῦ Θεοῦ. Γίνεται ἔτσι τύπος τοῦ ἀναμάρτητου Ίησοῦ Χριστοῦ, πού δέν συνθηκολόγησε ποτέ μέ τήν ἁμαρτία. Ἡ ἄκαμπτη κρίση καί αὐστηρότητα τοῦ Ίησοῦ τοῦ Ναυή, τέλος, προτυπώνει τήν ἀδέκαστη κρίση τοῦ Χριστοῦ κατά τήν Δευτέρα του Παρουσία.

Ἀκολουθοῦν οἱ πρῶτοι στίχοι ἀπό τόν πρόλογο τοῦ βιβλίου. Ὁ Θεός ἐνισχύει τόν Ίησοῦ στήν ἀνάληψη τοῦ δύσκολου ἔργου του ἐπαναλαμβάνοντας τή φράση «ἴσχυε καί ἀνδρίζου», καί τόν προτρέπει θερμά νά ἐφαρμόζει πιστά τόν Νόμο του.

ΙΗΣΟΥΣ ΤΟΥ ΝΑΥΗ 1,1-2. 6-9)

Κείμενο

1. Καί ἐγένετο μετὰ τήν τελευταίην Μωυσῆ, εἶπε Κύριος τῷ Ίησοῖ υἱῷ Ναυῆ τῷ ὑπουργῷ Μωυσῆ λέγων.

2. Μωυσῆς ὁ θεράπων μου τετελεύτηκε· νῦν οὖν ἀναστὰς διάβηθι τὸν Ἰορδάνην, σὺ καὶ πᾶς ὁ λαὸς οὗτος εἰς τήν γῆν, ἣν ἐγὼ δίδωμι αὐτοῖς.

6. Ἰσχυε καὶ ἀνδρίζου, σὺ γὰρ ἀποδιελεῖς τῷ λαῷ τούτῳ τήν γῆν, ἣν ὤμοσα τοῖς πατράσιν ὑμῶν δοῦναι αὐτοῖς.

7. Ἰσχυε οὖν καὶ ἀνδρίζου, φυλάσσεσθαι καὶ ποιεῖν καθότι ἐνετείλατό σοι Μωυσῆς ὁ παῖς μου, καὶ οὐκ ἐκκλινεῖς ἀπ' αὐτῶν εἰς δεξιὰ οὐδὲ εἰς ἀριστερά, ἵνα συνῇς ἐν πᾶσιν οἷς ἐὰν πράσσης.

Μετάφραση

1. Μετὰ τὸν θάνατο τοῦ Μωυσῆ συνέβη τό ἐξῆς: Εἶπε ὁ Κύριος στὸν Ἰησοῦ, γιὸ τοῦ Ναυή, τὸν βοηθό τοῦ Μωυσῆ, τά λόγια αὐτά:

2. «Ὁ δοῦλος μου Μωυσῆς ἔχει πεθάνει. Τώρα, λοιπόν, σήκω καὶ πέρνα τὸν Ἰορδάνη ἐσύ καὶ ὅλος αὐτός ὁ λαός, γιὰ νά πᾶτε στήν χώρα πού ἐγώ τοὺς δίνω.

6. Ἦξε δύναμη καὶ ἀνδρεία, διότι ἐσύ θά μοιράσεις σ' αὐτόν τόν λαό τήν χώρα πού ὀρκίσθηκα στοὺς πατέρες σας νά τοὺς δώσω.

7. Νά ἔχεις, λοιπόν, δύναμη καὶ ἀνδρεία. Νά διαφυλάττεις καὶ νά ἐκτελεῖς ὅλα ὅσα σέ διέταξε ὁ Μωυσῆς ὁ δοῦλος μου. Δέν θά παρεκκλινεῖς ἀπ' αὐτά οὔτε πρὸς τά δεξιὰ οὔτε πρὸς τά ἀριστερά, γιὰ νά ἐνεργεῖς πάντοτε μέ σύνεση.

8. Καὶ οὐκ ἀποστήσεται ἡ βίβλος τοῦ νόμου τούτου ἐκ τοῦ στόματός σου, καὶ μελετήσεις ἐν αὐτῷ ἡμέρας καὶ νυκτός, ἵνα εἰδῇς ποιεῖν πάντα τὰ γεγραμμένα· τότε εὐοδωθήσῃ, καὶ εὐοδώσεις τὰς ὁδοὺς σου καὶ τότε συνήσεις.

9. Ἴδου ἐντέταλμαί σοι· ἴσχυε καὶ ἀνδρίζου, μὴ δειλιάσῃς, μηδὲ φοθηθῇς, ὅτι μετὰ σοῦ Κύριος ὁ Θεός σου εἰς πάντα, οὗ ἂν πορεύῃ.

8. Δέν θά ἀπομακρυνθεῖ ποτέ τό βιβλίον τοῦ νόμου αὐτοῦ ἀπό τό στόμα σου, καί θά τό μελετᾷς μέρα καί νύχτα, γιά νά μάθεις νά ἐκτελεῖς ὅλα ὅσα εἶναι γραμμένα. Τότε θά προκόψῃς καί θά πετύχεις στήν πορεία σου καί τότε θά εἶσαι συνετός.

9. Νά, σοῦ ἐπαναλαμβάνω τήν ἐντολή μου: Νά ἔχεις δύναμη καί ἀνδρεία! Μή δειλιάσῃς, μήτε νά φοβηθεῖς, διότι ὁ Κύριος ὁ Θεός σου θά εἶναι μαζί σου σέ ὅλα, ὅπου κι ἂν πορευθεῖς!».

Στ. Ν. Σάκκος

ΑΓΑΠΗ ΣΤΟΝ ΘΕΟ

Θεὸς ἐμοὶ δόξα
καὶ πλοῦτος καὶ καύχημα.

Θεὸς τὸ γλυκύτατον
καὶ ἡδιστον ὑπὲρ πᾶν πρᾶγμα.

Θεὸς τὸ μελέτημα
καὶ ἐντρύφημα...

Θεῷ καθ' ἐκάστην
τὸ πνεῦμα παρατίθημι.

Θεῷ τὰς εὐχάς μου,
ὅσαι ὦραι, προσάγω.

Θεῷ ζῶ καὶ δουλεύω καὶ πάρειμι...

Θεὸν σωτῆρα καὶ λυτρωτὴν μου
καὶ Κύριον ἀνακηρύττω...

Θεὸν προνοητὴν καὶ ἐπόπτην ἐπίσταμαι...

Θεὸν ἀγαθὸν καὶ ἅγιον
καὶ δίκαιον καὶ ἀληθινὸν
ὑμνῶ καὶ δοξάζω καὶ εὐλογῶ...

(Ἀπό τό βιβλίον τοῦ ἁγίου Νεκταρίου «Τὸ γνῶθι σαυτὸν»)

ΤΙΤΛΟΙ

Οί τρεῖς αἰῶνες πρὶν ἀπὸ μᾶς εἶχαν ἤδη περάσει στὴν ἱστορία μέ πολύ ξεχωριστοὺς καὶ ἐντυπωσιακοὺς τίτλους. Ὁ 18ος, ὁ αἰώνας τῶν φώτων. Ὁ 19ος, ὁ αἰώνας τῶν ἐπαναστάσεων. Ὁ 20ός, ὁ αἰώνας τῆς τεχνολογίας.

Μέ μιά τέτοια κληρονομιά πίσω του ὁ 21ος φάνταζε κιόλας ἀπ' τὴν ἀρχή. Τοῦ ἄξιζαν τόσα πυροτεχνήματα, λάμπεις καὶ κρότοι.

Τά φῶτα τοῦ Διαφωτισμοῦ τοῦ εἶχαν ἐξασφαλίσει τὴ γνώση καὶ κανένα σκοτάδι δέν θά μᾶς ἀπειλοῦσε πιά. Οἱ ἐπαναστάσεις τῶν ἐθνῶν εἶχαν χαρίσει πατρίδες, γλῶσσες, σύνορα, οἱ λαοὶ δέν θά ἦταν πλέον ἀνέστιοι. Κι ἡ τεχνολογία μέ πάταγο θά ἐκτόξευε τοὺς ἀνθρώπους πέρα ἀπ' τὴν τροχιά τῆς γῆς, στὴ σελήνη.

Ἀναμενόμενο, λοιπόν, ὁ 21ος νά προεξαγγελθεῖ σάν ἡ μεγάλη στιγμή τῆς ἱστορίας, ἡ καλύτερη μέχρι τώρα στιγμή της. Μέ ποιόν τίτλο ἄραγε;

Αἰώνας τῆς εὐημερίας γιὰ ὅλους ἢ ἴσως καὶ τῆς εὐτυχίας· δέν πρέπει νά φοβόμαστε τό μέγεθος τῶν λέξεων. Αἰώνας τῆς ψηφιακῆς ἐπανάστασης, τῆς τεχνητῆς νοημοσύνης, αἰώνας τοῦ Ἄρη, αἰώνας τῶν ρομπότ. Ὅλα αὐτά, ναί. Ἀλλά εἶναι μόνον ὑπότιτλοι. Ὁ τίτλος φαίνεται νά πέφτει κιόλας

πάνω του ἀπ' τοὺς εἰδικούς βαρὺς σάν τσεκούρι.

Ὁ 21ος, ὁ αἰώνας τῆς μοναξιάς.

Τόσο ἀπειλητικῆς καὶ ἐξαπλούμενης, πού ἐτοιμάζονται ἤδη ἀρμόδια ὑπουργεῖα, κατάλληλα χάπια καὶ εἰδικές μηχανές νά τὴ διαχειριστοῦν. Μιά μοναξιά ἀπὸ ἐπιλογή ἢ ἀπὸ ἀνάγκη πού προχωράει νά σκεπάσει τά πάντα. Ἑκατομμύρια ἄνθρωποι θέλουν νά εἶναι μόνοι τους καὶ ἑκατομμύρια ἄλλοι πάσχουν πού εἶναι μόνοι τους.

Ποιός εἶναι ὁ πλησίον μου; ρώτησε ὁ νομικός τόν Χριστό. Ποιός εἶναι ὁ πλησίον μου γιὰ νά τόν ἀγαπήσω; Κι ἡ ἀπάντηση δόθηκε μέσα ἀπ' τὴν παραβολή μέ τὴν ἐρώτηση ἀντεστραμμένη: Ποιός ἀπ' τοὺς τρεῖς πού πέρασαν ἀπ' τόν δρόμο ἐγίνε πλησίον σ' αὐτόν πού ἔπεσε στοὺς ληστές;

Ἡ μοναξιά εἶναι ἀλύπητη σάν μαστίγιο. Καὶ τό μαστίγιο δέν θέλει διαχείριση. Πρέπει νά τό ἀρπάξει κάποιος καὶ νά τό πετάξει μακριά. Γιὰ νά γίνει ὅμως αὐτό, πρέπει νά ὑπάρξει ἀντιστροφή. Ἀντιστροφή συναισθημάτων καὶ ὀπτικῆς γωνίας. Ἀντιστροφή τοῦ ἐρωτήματος.

Ὅχι εἶμαι μόνος, ποιός μέ θυμᾶται; Ἀλλά ποιός εἶναι μόνος, ποῦ, σέ ποιά πλατεία ἢ σέ ποιά ἐρημιά, σέ ποιά ἐ-

φιαλτικά δωμάτια ἢ σέ ποιὰ ἀχανῆ ἀεροδρόμια, σ' αὐτήν τήν καταγεγραμμένη πλέον «μοναξιά τῶν ἀεροδρομίων» τῆς ἐποχῆς μας;

Ἡ ἀντιστροφή πρέπει νά εἶναι ἄμεση καί ἡ μετατόπιση ἀπό μᾶς στούς ἄλλους ἐπείγουσα, σπάζοντας ἔτσι ἔναν ἀκόμη ὑπότιτλο τῆς ἐποχῆς μας πού εἶναι ἡ τρέλα τοῦ ἐγκεντρισμοῦ. Καί ξέρουμε πόσο δύσκολα ὁ ἐγκεντρισμός ἀντιστρέφει ἐρωτήματα πού μᾶς ἀφοροῦν.

Εἶναι ὅμως τό μόνο πού μπορεῖ νά ἀναστρέψει τόν τίτλο πού πάει νά γίνεи τό στίγμα τοῦ αἰῶνα μας. Δηλαδή τόσα φῶτα, τόσες ἐπαναστάσεις, γιά νά μείνει τελικά ὁ ἄνθρωπος ὁ μόνος του παρέα μόνο μέ μιά συσκευή;

Καί τί κρίμα! λίγο πιό πέρα γεμάτο ζεστασιά καί φῶς νά περιμένει τό πανδοχεῖο τοῦ Καλοῦ Σαμαρείτη.

Ζ.Γ.

Οἱ ἅγιοι στή ζωή μας

Στραμμένος
στόν ἥλιο Χριστό

Σκεπάζει μέ θαλπωρή τήν πεζή καθημερινότητά μας ἡ προσμονή τῆς αἰώνιας ζωῆς. Δίνει νόημα στόν ἀγῶνα τῆς πίστεως αὐτή ἡ στέρεη ἐλπίδα μας. Βραβεύει τόν πιστό γιά κάθε θυσία του μέ τήν προκαταβολή τῆς χαρᾶς καί τῆς εἰρήνης. Μοιάζει αὐτή ἡ γλυκειά προσδοκία μέ τόν ἥλιο πού ἀνακουφιστικά μᾶς ζεσταίνει καί σωτήρια μᾶς ζωογονεῖ. Τό φῶς του διαλύει τό σκοτάδι καί ἡ ἔλξη του ἀποκλείει τόν ἐκτροχιασμό.

Μέ τό βλέμμα στραμμένο στήν αἰώνια πραγματικότητα ζοῦσε ὁ μακάριος Ἡλιόδωρος «βλέπων Χριστόν Ἥλιον». Στή Μαγιδῶ τῆς Παμφυλίας -κατά τοὺς χρόνους τοῦ βασιλέως Αὐρηλιανοῦ- μεσουράνησε ὁ Ἅγιος σάν λαμπρό ἀστέρι τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ. Τό 272 μ.Χ. κλήθηκε νά σφραγίσαι τή μαρτυρία του ὅτι εἶναι χριστιανός μέ τό μαρτύριο. Μέ τήν κατηγορία ὅτι κηρύττει μέ παρρησία τόν Χριστό ὁδηγήθηκε στόν ἡγεμόνα. Ποιές κολακεῖες καί ποιὰ δελεάσματα μπορούσαν νά ἐπηρεάσουν τόν γενναῖο ὁμολογητή τοῦ Χριστοῦ γιά νά θυσιάσει στά εἶδωλα; Στραμμένος ὁλόκληρος στόν ὁλόλαμπρο Ἥλιο τῆς Δικαιοσύνης ἀντλοῦσε χάρη καί δύναμη. Τόν κρέμασαν, τοῦ ἐγδαραν τό νεανικό κορμί, τοῦ ἔκαιγαν μέ λαμπάδες τίς νωπές πληγές... ὁ πόνος ἀφόρητος. «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, βοήθει μοι!», καυτή ἡ ἱκεσία τῆς καρδιάς του. Ἡ ἴδια ἡ προσευχή του -μυστική καί ἀκατάπαυστη- ἀπαλά φώτιζε τήν ὑπαρξή του, τόν καθιστοῦσε «ἀνώτερο βασάνων σκότους». Ὁ Κύριος τοῦ οὐρανοῦ ἔστειλε θαυμαστή τήν ἀπάντησή του. Ἀντιλάλησε παντοῦ: «Μή φοβάσαι! Ἐγώ εἶμαι πάντοτε μαζί σου». Ἄγγελοι ὑπερασπίστηκαν τόν εὐλογημένο, πιστό δοῦλο

τοῦ Θεοῦ. Ἔσθησαν οἱ λαμπάδες τῆς καταδίκης. Ἄναψε ἡ φωτιά τῆς πίστεως μέσα στίς ψυχές τῶν δημίων. Ὁμολόγησαν τόν Χριστό μπροστά στον ἡγεμόνα καί ἔλαβαν τό στεφάνι τοῦ μαρτυρίου «ριφθέντες εἰς τήν θάλασσαν». Ἀξιώθηκαν νά ἀντικρίσουν τόν φωτοδότη Κύριο.

Δοξαστική ἀντήχησε αὐτή τή φορά ἡ προσευχή τοῦ μάρτυρα. Ἐψαλλε καί μέσα στον πυρακτωμένο «χάλκινον βοῦν», ὅπου τόν ἔριξαν. Δροσοβόλος ἡ δοξολογία του μέσα στό καμίνι. Ἀμετάθετη ἡ πίστη του. «Οὗτοι ἐν ἄρμασι καί οὗτοι ἐν ἵπποις, ἡμεῖς δὲ ἐν ὀνόματι Κυρίου Θεοῦ ἡμῶν μεγαλυνθησόμεθα» (Ψα 19,8). Κρυφά βρέθηκε στό Πάνθεον, στό ναό τῶν εἰδώλων. Κυρίαρχος στάθηκε καί πάλι μέ τήν προσευχή. Προκάλεσε σεισμό καί συνέτριψε ὅλα τά εἴδωλα.

Νικημένος ὁ ἡγεμόνας ἀπό τόν χαριτωμένο Ἡλιόδωρο ἀνταπέδωσε μέ θυμό δριμύτερα μαρτύρια. Νά τόν κρεμάσουν, πρόσταξε, καί μέ καρφιά πυρωμένα νά τοῦ τρυπήσουν τό κεφάλι. Κραυγή ἔγινε ἡ προσευχή του. Ἡ ἄκαμπτη πίστη του φωταγωγός. Ὁ «ἥλιος τῆς δικαιοσύνης» Χριστός ὅπλισε μέ καρτερία τόν ἀθλητή του. Βασανισμένο τόν ἔσυραν μέ βαρειές ἀλυσίδες στήν πόλη τῶν Ἀτταλέων. Ἐμοιαζε μέ θριαμβευτική λαμπαδηφορία ἡ μαρτυρική του περιοδεία. «Οὕτω λαμψάτω τό φῶς ἡμῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων...» (Μθ 5,16). Ζωντανή ὁμολογία τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ.

Νά ἀκινητοποιήσουν, σκέφτηκαν, χέρια καί πόδια στό βασανιστικό ξύλο. Ἡ καρδιά τοῦ μάρτυρα ὅμως ἐλεύθερη ὑψωνόταν στό Φῶς τοῦ κόσμου. Γονάτιζε ταπεινά γιά νά πάρει τό Φῶς τῆς ζωῆς. Λάτρευε τόν Θεό της ἀκόμη καί μέσα στό πυρωμένο τηγάνι. Λύ-

χνος λαμπρός ἀναδείχθηκε ὁ Ἅγιος, πού τέθηκε «ἐπὶ τήν λυχνίαν» (Μθ 5, 15). Πάνω στή φωτιά ἄβλαβος ἔμενε. Μέ τήν καθαρή συνεχῆ προσευχή δόξαζε τόν Θεό του. Ὅσοι δοκίμαζαν νά βρεθοῦν μαζί του μέσα στό τηγάνι ἀνασκιρτοῦσαν ἐκθαμβοί: «Ἀληθῶς μέγας εἶναι ὁ Θεός τῶν χριστιανῶν!».

Ἀγριεμένος ὁ ἡγεμόνας Ἀέτιος ἔσπευδε νά κρύψει τόν λύχνον «ὑπὸ τὸν μόδιον» (Μθ 5,15). Τόν ἔστειλε πίσω στή Μαγιδῶ. Στόν δρόμο ἔψαλλε εὐεργετημένος ὁ Ἅγιος τόν Σωτήρα του. Τοῦ ξερίζωσαν τή γλῶσσα καί τόν ἔσυραν σκληρά ἔξω ἀπό τήν πόλη, γιά νά τόν θανατώσουν. Κανείς νά μήν τόν ἀκούει καί νά μήν τόν βλέπει. Μέ ἓνα του νεῦμα μία χάρη ζήτησε ὁ ἅγιος τοῦ Θεοῦ Ἡλιόδωρος: νά προσευχηθεῖ. Καί παρέδωσε τό πνεῦμα του. Ἦταν 19 Νοεμβρίου τοῦ 272 μ.Χ..

Νά ἀφουγκραστοῦμε θέλουμε, ὁλόφωτε μάρτυς, αὐτή τήν τελευταία προσευχή πρὶν τόν ἀποκεφαλισμό σου. Νά μάθουμε κοντά σου νά συλλαβίζουμε «ἐν Πνεύματι ἁγίῳ». Μέ τήν ἐπίμονη προσευχή νά καίμε τούς δαίμονες πού ἔχουν πληθύνει. Μέσα στήν ἀπερίσπαστη προσευχή νά ὑποδεχτοῦμε τήν «Ἀνατολή τῶν Ἀνατολῶν». Ἰκετεύουμε ἐμεῖς, οἱ «ἐν σκότει καὶ σκιᾷ» (βλ. Ἦσ 9,2), μέ τήν πρεσβεΐα σου, ἅγιε Ἡλιόδωρε, δώρισέ μας τόν Ἥλιο Χριστό. Νά βρεῖ κατάλυμα στή ρυπαρή σπηλιά τῆς καρδιάς μας. Νά τή λαμπρύνει, νά τή φωτίσει, νά τήν ἀγάσει.

Στούς ὁλοσκότεινους καιρούς μας «μέσ στίς ψυχές μας τό Φῶς Του σάν θά δεῖ, ἴσως κινήσει νά ῥθει κάποιος νά Τόν βρεῖ»· καί ἔχει ὁ Ἐμμανουήλ γιά ὅλους Φῶς.

Οὐρανοδρόμος

Σωστά διάλεξες

Ἄν εἶδες γύρω σου μιά ἔρημο καὶ ὄνειρεύτηκες ὅτι ἐκεῖ θ' ἀνθίσουν τριαντάφυλλα, τότε σωστά τό διάλεξες νά γίνεις ἐκπαιδευτικός.

Ἄν περπάτησες σέ μονοπάτια ἀφώτιστα μέσ στίς ἀνθρώπινες ψυχές, ἂν εἶδες τό ἔρεθος μιᾶς νύχτας νά σαρώνει τίς ἐλπίδες τους καί θέλησες νά γίνει ἡ ψυχὴ σου φῶς, γιά νά ἀπαλύνει τὰ σκοτάδια τους, τότε σωστά τό διάλεξες νά γίνεις ἐκπαιδευτικός.

Ἄν βρέθηκες μέσ στούς πολύβο-ους δρόμους μας καί εἶδες πρόσωπα σκυθρωπά, θλέμματα ἄχρωμα κι εἶπες πῶς θέλεις νά ἀνθίσουν περισσότερα χαμόγελα στὸν κόσμο αὐτό, τότε σωστά τό διάλεξες νά εἶσαι ἐκπαιδευτικός.

Ἄν κοίταξες εὐγνώμονα μέσ στό ταμιεῖο σου, μέσα σέ κάποια ἐκκλησιά πρῶί τῆς Κυριακῆς τὰ ξύλα τοῦ σταυροῦ καί εἶπες τὸν Θεό «Νυμφίο» σου· ἂν διάβασες στό πονεμένο πρόσωπο τοῦ Ἑσταυρωμένου τό ἀτέρμονο παράπονο «Τίνα ἀποστείλω πρὸς τὸν λαόν μου;»· ἂν μέτρησες στό ἀκανθοφορεμένο μέτωπο τίς ζάρες τῆς ἀνάγκης γιά ψυχές, τότε -κυρίως τότε-

σωστά τό διάλεξες νά εἶσαι ἐκπαιδευτικός.

Ἄν ἀποφάσισες νά προχωρήσεις μόνος, νά περιμένεις τό ἀδύνατο, νά πιστεύεις στό θαῦμα, νά ἀκυρώνεις τὴ λογικὴ, τότε ἀξίζει πού εἶσαι ἐκπαιδευτικός.

Γιατί θὰ περπατήσεις τὸν φθαρτό, τὸν λίγο δρόμο σου σάν διερχόμενος σποριάς μέσ στά λιοπύρια, μέσ στίς θύελλες. Οἱ χοῦφτες σου θὰ ρίχνουν ἀφειδώλευτα τὸν σπόρο τῆς ἀγάπης τοῦ Νυμφίου σου ἀνάμεσα ἀπ' τὰ ἀγκάθια, ἐκεῖ, στή λίγη σχισματιά πού ἀφήνουνε οἱ πέτρες πού σκεπάζουνε τὴ γῆ, στό λίγο χῶμα πού ἀκόμα ὁ ἥλιος δέν καψάλισε, κι ὕστερα θὰ κινᾶς γι' ἄλλοῦ. Θὰ ἀφήνεις πίσω σου μιά προσευχή καί κάθε χρόνο θὰ κινᾶς γι' ἄλλοῦ, δίχως ἴσως ποτέ νά δεῖς ἔστω ἓνα στάχυ στά χωράφια πού κουράστηκες. Ἐσύ θὰ μένεις μόνο μέ τὰ τραύματα, μέ τίς πληγές ἀπ' τό ξεχέρσωμα.

Κι ὁμως, ἂν εἶσαι ἄξιος νά εἶσαι ἐκπαιδευτικός, θὰ χαίρεσαι. Θὰ ζεῖς τὴ βεβαιότητα τῆς πλούσιας σοδειᾶς, τὴ βεβαιότητα τῆς πίστεως πού δίνει

στά ἐλπιζόμενα ὑπόστασι.

Καί θά ἀτενίζεις μακριά, πέρα ἀπό τόν φθαρτό σου χρόνο τή στιγμή πού μέσ στήν ἀπειρία τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ θά ξανασυναντήσεις μιά ψυχή· μιά ψυχή ἀπό ἐκεῖνες πού ἀγάπησες, πού τή μνημόνευσες κρυφά στήν τάξη σου σάν γράφανε διαγώνισμα. Θά τήν κοιτάξεις σεσωσμένη, λυτρωμένη μέσ στό φῶς. Θά δεῖς τά στάχια νά ψηλώνουνε θριαμβικά κάτω ἀπό γαλάζιους οὐρανοῦς -εἶναι τά στάχια πού ἐσύ ἔσπειρες- τά τριαντάφυλλα νά κατακλύζουνε τήν ἔρημο -εἶναι ἐκεῖνα πού σοῦ μάτωσαν τά χέρια σου, ἐλάχιστο ἀνταπόδομα στό Αἷμα τοῦ Νυμφίου σου· καί θά ἀκούσεις τή φωνή τοῦ ἡγαπημένου Γεωργοῦ, πού μέ τή χάρη καί γιά χάρη Του ἐξηλθες στά μπαῖρια αὐτῆς τῆς γῆς: «εὐ δοῦλε ἀγαθὲ καὶ πιστὲ· ἐπὶ ὀλίγα ἧς πιστός, ἐπὶ πολλῶν σε καταστήσω» -«ἐλάχιστα κουράστηκες, μέγιστα σέ ἀγάπησα- «εἴσελθε εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου σου».

Ἄν ζεῖς γιὰ τούτη τή στιγμή, τότε ἀξίζει πού εἶσαι ἐκπαιδευτικός.

Μὴ φοβηθεῖς!

Σήκωνε τόν σταυρό σου ἀγόγγυστα, χαρούμενα· δέξου μέ εὐγνωμοσύνη τὴν τιμὴ καί βάδιζε ἀπὸ τόν Γολγοθᾶ σου στήν Ἀνάστασι.

Μαρία Παστουρματζῆ

ΕΞΩΦΥΛΛΟ

Ἰ. Ναός Ἀγ. Ἀρσενίου,
Σουρωτὴ Θεσ/νίκης.

ΔΩΡΕΕΣ

Γιὰ τὴν Ἀδελφότητα:

Δελβενακιώτης Κων-
σταντῖνος, εἰς μνήμην
συζύγου Εὐφροσύνης,
100€ * Κ.Δ. 300€ * Κ.
Παντελεήμων 430€ *
Κυρπιζίδης Ἀνδρέας,
εἰς μνήμην γονέων
Γρηγορίου καὶ Αἰκατε-
ρίνης, 100€ * Ξανθό-
πουλος Γεώργιος, εἰς
μνήμην πατρός του
Σάββα, 350€ * Σ.Π.
300€ * Τριανταφυλλί-
δου Σάρρα 200€ * Ἀνώ-
νυμος 1.000€ * Ἀνώ-
νυμος 100€.

Γιὰ τὸ Περιοδικό:

Ἀνώνυμος 50€.

Γιὰ τὴν Κατασκήνωση:

Α.Μ. 500€ * Δ.Ν. 120€ *
Ζ.Λ. 300€ * Μ.Κ. 200€ *
Ὁμάδα ἀνδρῶν «Ἁγι-
ος Φιλήμων» 640€ * Π.
Ε. 600€ * Σ.Α. 300€ *
Τ.Τ. 500€ * Τ.Χ. 40€ *
Χ.Γ. 1.500€ * Ἀνώνυ-
μος 750€.

Γιὰ τὴ Φιλανθρωπία:

Λ.Κ., εἰς μνήμην ἀδελ-
φῆς του, 100€ * Μητά-
ρη Ὀλυμπία, εἰς μνή-
μην Γεωργίου Τραχα-
νᾶ, 130€.

Πόθος για τό αιώνιο (Λκ 18,18-27)

Στό εὐαγγελικό ανάγνωσμα πού ἀκούσαμε σήμερα ἓνας ἄνθρωπος γονατίζει σάν ζητιάνος μπροστά στόν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό καί ἐκφράζει τόν πόνο του, τήν ἐπιθυμία του, τό αἶτημά του. Μήπως ζητάει χρήματα, θέλει ἀξιώματα, ποθεῖ τήν υἰεῖα του; Ὅχι! Τά ἔχει ὅλα αὐτά, ἀλλά θέλει κάτι ἄλλο. Καί αὐτό ἀκριβῶς θά ἤθελα ἰδιαίτερα νά μελετήσουμε αὐτή τήν ὥρα, διότι ἐνδιαφέρει κι ἐμᾶς.

Τά στοιχεῖα τῆς ταυτότητος αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου εἶναι πολύ ἐκλεκτά. Πλούσιος, νέος ἀλλά καί ἄρχοντας, ἔχει ἀξίωμα. Τά τρία μεγάλα μεγέθη, πλούτη, ἀξιώματα καί νεότητα, τά ὁποῖα λαχταράει καί ἐπιζητεῖ κάθε ἄνθρωπος, ὁ νέος τοῦ Εὐαγγελίου τά ἔχει. Τότε τί θέλει καί ἔρχεται στόν Χριστό σάν ζητιάνος; Θέλει αἰώνια ζωή. Καταλαβαίνει, διότι εἶναι συνειδητός, ὅτι τά πλούτη δέν τά παίρνει μαζί του μετά τόν θάνατο, οὔτε τό ἀξίωμα· ὅσο γιά τά νιάτα, φθείρονται καί χάνονται χρόνο μέ τόν χρόνο. Καί τί γίνεται μετά; Αὐτό τρομάζει τόν πλούσιο νέο, ἡ ἰδέα τοῦ μέλλοντος, γιατί ἔχει πόθο γιά τό αἶώνιο, τό ἀτέλειωτο.

Εἶναι γεγονός ὅτι ὁ ἄνθρωπος, εἴτε πιστεύει εἴτε δέν πιστεύει, εἴτε τό θέλει εἴτε δέν τό θέλει, εἶναι πλασμένος γιά τήν αἰωνιότητα. Ἄν ἦταν δυ-

νατόν νά θάλουμε στήν καρδιά μας ἓνα εἰδικό μηχανήμα πού νά ἀποκρυπτογραφεῖ τό καρδιοχτύπι, ὅπως παλαιότερα μετέτρεπαν σέ λέξεις τά σήματα μόρς πού ἔστελνε ὁ τηλεγράφος, θά ἀκούγαμε νά λέγει αὐτό πού λέγει ὁ νέος στόν Χριστό: «Θέλω αἰωνιότητα, θέλω αἰωνιότητα, θέλω αἰωνιότητα». Ὁ ἄνθρωπος τῆς κάθε ἐποχῆς κυνηγάει τήν ἀλήθεια καί λαχταράει τή χαρά, δηλαδή τήν ἀληθινή ζωή, τήν ἀτέλειωτη ζωή, πού εἶναι ἡ αἰωνιότητα. Εἶναι ζητιάνος τῆς χαρᾶς καί κυνηγός τῆς ἀλήθειας.

Στό καυτό ἐρώτημα τοῦ πλούσιου νέου, «διδάσκαλε ἀγαθέ, τί ποιήσας ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσω;», ὁ Κύριος δίδει δύο ἀπαντήσεις. Ἡ μία εἶναι: Νά φυλάξεις τόν Νόμο, τίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ: «οὐ κλέψεις, οὐ μοιχεύσεις, οὐ ψευδομαρτυρήσεις, τίμα τόν πατέρα σου καί τήν μητέρα». Ἀναφέρει αὐτά τά ὁποῖα ἦταν γραμμένα στή δεύτερη πλάκα τοῦ μωσαϊκοῦ νόμου καί καθορίζουν τίς σχέσεις τοῦ ἀνθρώπου μέ τοὺς συνανθρώπους του. Χαρούμενος ὁ πλούσιος διαλαλεῖ: «Ἀπό τά νιάτα μου τά φυλάγω αὐτά». Καί ἦταν εἰλικρινῆς ἡ ἀπάντηση, ὅπως φαίνεται ἀπό αὐτό πού σημειώνει ὁ Μάρκος, ὅτι ὅταν τόν εἶδε ὁ Κύριος νά κατσοφιάζει, τόν λυπήθηκε τόν ταλαίπωρο καί τόν

συμπάθησε.

Ἡ δεύτερη ἀπάντηση στό αἴτημά του ἦταν ἡ ἐντολή νά πουλήσει τά υπάρχοντά του, νά τά δώσει στούς πτωχοὺς καί νά ἔλθει νά ἀκολουθήσει τόν Ἰησοῦ. Νά κάνει τήν ἐλεημοσύνη μιά γιά πάντα καί τήν ἱεραποστολή σ' ὅλη του τή ζωή, νά ἀκολουθεῖ τόν Κύριο. Ὅταν ὁ νέος ἄκουσε τήν ἀπάντηση αὐτή, κατσούφιασε καί δέν προχώρησε περισσό-τερο, γιατί ἦταν «πλούσιος σφόδρα».

Ὁ πλούσιος πολλές φορές συμπεριφέρεται σάν τρελός. Ἀναφέρει ἡ ἱστορία τέτοια παραδείγματα: Βουλιάζει τό καράβι καί ἄλλος παίρνει τό σωσίβιο, ἄλλος τρέχει στή βάρκα· ὁ πλούσιος παίρνει τή βαλίτσα μέ τά λεφτά καί βουλιάζει μαζί μ' αὐτήν, λές καί θά τή χαρεῖ στά βάθη τῆς θαλάσσης. Ταλαίπωρος ὁ ἄπληστος ἄνθρωπος, τρελός, δέν ἀξιολογεῖ τά πράγματα. Ἐχει ἐπιθυμίες, ἔχει λαχτάρεις ὁ πλούσιος, ἡ καρδιά του ζητάει τήν αἰωνιότητα, ἀλλά δέν ἔχει τή δύναμη νά ὑπακούσει στόν Κύριο ὁ ὁποῖος δείχνει τόν δρόμο καί τοῦ λέει πῶς μπορεῖ νά ἀποκατασταθεῖ στήν αἰωνιότητα, νά τήν ἀπολαύσει καί νά τή χαρεῖ.

Καί κλείνει τό εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα μέ τά λόγια τοῦ Κυρίου πού δείχνουν πόσο δύσκολο εἶναι νά σωθοῦν οἱ πλούσιοι. Ἀναφέρει τή γνωστή τότε ἔκφραση: «Εἶναι εὐκολότερο νά περάσει ἡ καμήλα ἀπό τήν τρύπα τοῦ βελονιοῦ παρά νά περάσει ὁ πλούσιος στή βασιλεία τῶν οὐρανῶν». Κανένας πλούσιος δέν μπορεῖ νά περάσει; Ὁχι, ἔχουμε πολλοὺς πλουσίους πού πῆγαν στή βασιλεία τῶν οὐρανῶν καί πολλοὺς πτωχοὺς πού πῆγαν στήν κόλαση, διότι τό θέμα τῆς σωτηρίας εἶναι θέμα σχέσεως τοῦ ἀνθρώπου μέ τόν Θεό, ὄχι χρημάτων ἢ κατορθωμάτων. Ἐάν ἓνας πιστεύει στόν Θεό, τότε «τὰ ἀδύνατα παρὰ ἀνθρώποις δυνατὰ παρὰ τῷ Θεῷ ἐστίν». Ὁ Ζακχαῖος ἦταν πλούσιος ἀλλά μοίρασε τά υπάρχοντά του καί ἀκολούθησε τόν Χριστό. Ὁ Ἀβραάμ ἦταν ἀπό τοὺς πλουσιότερους τῆς ἐποχῆς του ἀλλά εἶχε πίστη καί ἀφοσίωση στόν Θεό τόσο πού ἡ ἀγκαλιά του παρουσιάζεται νά εἶναι ὁ ἴδιος ὁ παράδεισος. Ζοῦσε σέ μιά σκηνή ὅπως ὅλο τό προσωπικό του καί φιλοξενοῦσε ὑπηρετώντας ὁ ἴδιος τοὺς ξένους. Γι' αὐτό λέγει ὁ Κύριος «τὰ ἀδύνατα παρὰ ἀνθρώποις δυνατὰ παρὰ τῷ Θεῷ ἐστίν». Ὅταν ἓνας πιστεύει στόν Θεό καί παραδίδει τόν ἑαυτό του στό θέλημά του, τότε καί τά πιό δύσκολα πράγματα εἶναι κατορθωτά.

Στ. Ν. Σάκκος
Κυριακή 27-11-2011, Φίλυρο

Καί τά μνημεῖα στό σφυρί!

Βαθύ πόνο καί ὀργή προκαλεῖ ἡ πρόσφατη ἀπόφαση τοῦ Κυβερνητικοῦ Συμβουλίου Οἰκονομικῆς Πολιτικῆς νά μεταβιβαστοῦν στήν «Ἑλληνική Ἑταιρεία Συμμετοχῶν καί Περιουσίας» (Ὑπερταμεῖο) μουσεῖα, μνημεῖα καί ἀρχαιολογικοὶ χώροι τῆς πατρίδας μας, σύμφωνα μέ τόν νόμο 4389/2016. Εἶχε ψηφιστεῖ στή Βουλὴ καί προβλεπόταν ἀπὸ τό τρίτο Μνημόνιο τοῦ Ἰουλίου τοῦ 2015. Τότε ἡ ἐλληνικὴ κυβέρνησις εἶχε συμφωνήσῃ νά μεταφέρει ὅλα τά κρατικά ἀκίνητα στήν Ἑταιρεία Κρατικῶν Ἀκινήτων (ΕΤΑΔ), πού ἐλέγχεται ἀπὸ τό Ὑπερταμεῖο.

Πρόκειται γιὰ ὄργανο ἀπόλυτα ἀνεξάρτητο ἀπὸ τό ἐλληνικὸ κράτος. Τόν ἔλεγχο στό Ὑπερταμεῖο ἀσκεῖ ἓνα ἐποπτικὸ συμβούλιο, τά μέλη τοῦ ὁποίου ὀρίζονται μέ τὴ συμφωνη γνῶμη τῶν πιστωτῶν. Νομιμοποιεῖται, δηλαδή, καί θρίσκειται ἐπὶ τῆς οὐσίας ἐκτός ἐλληνικῆς πολιτείας. Σκοπὸς τοῦ εἶναι προφανῶς ἡ ἰδιωτικοποίηση τῆς περιουσίας καί τῶν ἀκινήτων τοῦ Δημοσίου. Νά δοθοῦν, γιὰ παράδειγμα, ἀκίνητα καί χώροι σέ ἰδιῶτες, γιὰ νά τά διαχειριστοῦν, νά τά ἀξιοποιήσουν ἐπιχειρηματικά καί νά τά ἐκμεταλλευστοῦν οἰκονομικά. Δηλαδή ὁ δη-

μόσιος καί λαϊκὸς πλοῦτος εἶναι τό ἐνέχυρο γιὰ τοὺς δανειστὲς τά ἐπόμενα 99 χρόνια.

Στὴ χώρα μας, λοιπόν, στήν ὁποία ἐξαγγέλλεται ὅτι τά μνημόνια τελειώνουν ἀλλὰ μένουν 99 χρόνια, οἱ συνταξιούχοι παίρνουν φιλοδωρήματα ἀλλὰ οἱ συντάξεις «δέν κόβονται», ὁ δημόσιος πλοῦτος «δέν ἐκχωρεῖται» ἀλλὰ τελικὰ χαρίζεται μέ συνοπτικές διαδικασίες, ἐκχωρήθηκαν στήν ΕΤΑΔ 10.119 ἀκίνητα τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου, συνολικοῦ ἐμβαδοῦ γῆς 511.357.451 τ.μ. καί δομημένης ἐπιφάνειας 22.601 τ.μ.

Ἔτσι δρόμοι, πλατεῖες, λιμάνια, αεροδρόμια, δημόσια κτήρια, κτήματα καί ἐπιχειρήσεις, τράπεζες μέ τίς θυγατρικές τους στήν Ἑλλάδα καί στό ἐξωτερικό, μεταξύ τῶν ὁποίων καί κτήρια πρεσβειῶν, γήπεδα, νοσοκομεῖα, σχολεῖα, στρατόπεδα, ἀστυνομικά τμήματα, λατομεῖα, γεωτεμάχια, ὅτιδήποτε μπορεῖ νά πουληθεῖ ἢ νά ἐνοικιαστεῖ πρὸς ὄφελος τῶν ξένων δανειστῶν, ἐκχωρεῖται στό Ὑπερταμεῖο γιὰ πώληση ἢ ἐνοικίαση. Ἐγινε, ἐπίσης, γνωστὸ πῶς στὸν ἴδιο κατάλογο περιλαμβάνεται πλῆθος μουσείων (ὅπως τό Ἀρχαιολογικὸ Μουσεῖο

Ἡρακλείου, τό Νομισματικό Μουσείο στήν Ἀθήνα, ὁ Λευκός Πύργος, ἡ Ροτόντα στή Θεσσαλονίκη κ.ἄ.). Ὅλα πουλιοῦνται καί ὅλα παραδίδονται.

Στόν νόμο μάλιστα τοῦ 2016 ἀναφέρεται πώς ἡ ΕΤΑΔ μπορεῖ νά μήν ἔχει τήν κυριότητα ἐνός ἀκινήτου (π.χ. ἐνός ἀρχαιολογικοῦ χώρου ἢ μνημείου), μπορεῖ ὅμως νά τό διαχειρίζεται, ὥστε τά ἔσοδα νά ὀδεύουν πρός τό Ὑπερταμεῖο καί στή συνέχεια πρός τοὺς δανειστές. Σήμερα ἡ ΕΤΑΔ ἤδη διαχειρίζεται καί ἔχει τήν κυριότητα σέ 538 ἀρχαιολογικούς χώρους, συνολικῆς ἐπιφάνειας 6.200.000 τετραγωνικῶν μέτρων. Καί θά συνεχίσει νά τοὺς διαχειρίζεται μαζί μέ πρόσθετους ἀρχαιολογικούς χώρους ἢ μνημεῖα πού θά ἀναλάβει μέ βάση τή συμφωνία μέ τοὺς δανειστές.

Παρόμοια κλοπή δημόσιου πλούτου χώρας δέν ἔχει παγκόσμιο προηγούμενο, ἀφοῦ οὔτε στήν περίοδο τῆς ναζιστικῆς κατοχῆς 1941-44 δέν συνέβαιναν αὐτά οὔτε, ἐπίσης, σέ χώρες τῆς Λατινικῆς Ἀμερικῆς.

Ἀκόμη καί αὐτή ἡ ἀνεκτίμητη πολιτιστική μας κληρονομιά δέν ξέφυγε ἀπό τήν ἐκχώρηση. Δικαιολογημένα ὁ Σύλλογος Ἑλλήνων Ἀρχαιολόγων «καταγγέλλει τήν ἐπιχειρούμενη ἐκχώρηση τῆς διαχείρισης ὅλων τῶν μνημείων, ἀρχαίων καί νεώτερων... Ἡ κίνηση αὐτή εἶναι πρωτοφανής γιά τά ἔως σήμερα δεδομένα τῆς διαχείρισης τῆς πολιτιστικῆς μας κληρονομιάς καί πρόκειται δικαιολογημένα νά ξεσηκώσει θύελλες ἀντιδράσεων σέ τοπικό ἀλλά καί σέ διεθνές ἐπίπεδο...

Ἡ νομῆ, χρήση καί διαχείριση τῶν σημαντικότερων μνημείων... δέν θά ἀνήκει στό Ὑπουργεῖο Πολιτισμοῦ καί στίς Περιφερειακές Ὑπηρεσίες του,

κατά παράβαση τοῦ πνεύματος τοῦ ἀρθροῦ 24 τοῦ Συντάγματος... Τά μνημεῖα καί οἱ ἀρχαιοτήτες εἶναι ἀντικείμενα ἐκτός συναλλαγῆς, ἀμεταβίβαστα, ἀκατάσχετα, ἀναπαλλοτρίωτα. Κάθε ἀπόπειρα μεταβίβασης αὐτῶν πρός διαχείριση ἀπό τρίτους μᾶς βρίσκει ἀντίθετους...

Ἡ ἀπαράδεκτη αὐτή ἐνέργεια, ἂν καί συντελεῖται σέ καιρό εἰρήνης, μπορεῖ νά παραλληλιστεῖ μόνο μέ τοὺς βανδαλισμούς μνημείων καί τή λεηλασία ἀρχαιοτήτων στά πέτρινα χρόνια τῆς κατοχῆς ἢ τίς ἀρπαγές ἀρχαιοτήτων κατά τόν 19ο αἰώνα. Ἀποτελεῖ ὕστατο σημεῖο συνταγματικῆς ἐκτροπῆς, πού μάλιστα λαμβάνει χώρα τήν ἴδια στιγμή πού θά περιμέναμε συντονισμένες ἐνέργειες γιά τήν ἐπιστροφή τῶν κλεμμένων ἀρχαιοτήτων καί τίς νόμιμες ἀποζημιώσεις γιά τήν καταστροφή τους σέ καιρό πολέμου».

Πράγματι, τά γλυπτά καί ὄχι τά μάρμαρα δέν εἶναι μόνο ἐκθέματα, εἶναι κομμάτια τοῦ ἑλληνισμοῦ πού ἀνήκουν στήν ἀνθρωπότητα. Εἶναι ἱερά κειμήλια πού μέ κάθε τρόπο πρέπει νά σωθοῦν. Καί τοῦτο εἶναι βαθιά ριζωμένο στήν ψυχὴ τοῦ λαοῦ μας. Τό μαρτυρεῖ μέ τόν πιό συναρπαστικό τρόπο στά Ἀπομνημονεύματά του ὁ ἀγράμματος μὰ μέ ἐξαίσια παιδεία στρατηγός Μακρυγιάννης: «Εἶχα δύο ἀγάλματα περίφημα, μία γυναῖκα κι ἓνα βασιλόπουλο ἀτόφια -φαίνονταν οἱ φλέβες- τόση ἐντέλειαν εἶχαν. Ὅταν χάλασαν τόν Πόρον, τά 'χαν πάρη κάτι στρατιῶτες καί εἰς τ' Ἄργος θά τά πουλοῦσαν κάτι Εὐρωπαίων· χίλια τάλλαρα γύρευαν. Ἄντεσε κ' ἐγὼ ἐκεῖ, πέρναγα πῆρα τοὺς στρατιῶτες, τοὺς μίλησα: "Αὐτά καί δέκα χιλιάδες τάλλαρα νά σᾶς δώσουνε, νά μήν τό κα-

ταδεχτήτε νά βγοῦν ἀπό τήν πατρίδα μας. Δι' αὐτά πολεμήσαμεν". Βγάζω καί τούς δίνω τρακόσια πενήντα τάλλαρα. "Κι ὅταν φιλιωθοῦμεν μέ τόν Κυβερνήτη, (ὅτι τρωγόμεστε), τά δίνω καί σᾶς δίνει ὅ,τι τοῦ ζητήσετε διά νά μείνουν εἰς τήν πατρίδα ἀπάνου". Καί τά 'χα κρυμμένα. Τότε μέ τήν ἀναφορά μου τά πρόσφερα τοῦ Βασιλέως νά χρησιμέψουν διά τήν πατρίδα».

Εἶναι, ἐπίσης, γνωστό ὅτι: «Οἱ Τοῦρκοι, πολιορκημένοι μέσα στήν Ἀκρόπολη, μή ἔχοντας ἄλλο μολύβι γιά βόλια, χαλοῦσαν τίς κολόνες πού 'χαν μέσα τους, γιά στερεότητα, αὐτό τό μέταλλο. Οἱ Ἕλληνες, μόλις πῆραν εἶδηση τήν καταστροφή, τούς ἔστειλαν μήνυμα νά σταματήσουν αὐτό τόν χαλασμό καί θά τούς στείλουν οἱ ἴδιοι βόλια! Ἔτσι κι ἔγινε. Οἱ Ἕλληνες ραγιάδες ἔστειλαν βόλια στούς Τούρκους, γιά νά τούς σκοτώσουν, παρά νά βλέπουν νά καταστρέφουν ὅ,τι σεβάστηκαν οἱ αἰῶνες».

Τά μνημεῖα, λοιπόν, ἀποτελοῦν τῆς ἱστορίας μας τό ἀποτύπωμα. Ἄν χαθεῖ ἡ ἱστορία μας, χάνεται καί ἡ προοπτική μας. Εἶναι ἡ μνήμη μας. Καί τή μνήμη δέν τήν πετᾶμε, γιατί ἡ μνήμη εἶναι ὅ,τι ἔχουμε, εἶναι αὐτό πού μᾶς πλουτίζει, γιά νά συνεχίσουμε. Εἶναι τό ἐλληνικό πνεῦμα. Καί τό πνεῦμα δέν ἐκχωρεῖται. Καί μόνο ἡ σκέψη μιᾶς τέτοιας ἐκχώρησης συνιστᾷ ἱεροσυλία. Συγκεκριαλαίωνουν τήν ἐθνική μας μνήμη. Καί ἡ ἐθνική μας μνήμη δέν ἐκχωρεῖται.

Εὐδοξία Αὐγουστίνου

Ματιές στή ζωή

Ἀναδρομικό κίνημα

«7ος Διεθνῆς Νυκτερινός Ἡμιμαραθώνιος Θεσσαλονίκης, 13 Ὀκτωβρίου. Τρέχουμε δέν... κοιμόμαστε!». Πολύ διαφημίστηκε στό τέλος τοῦ καλοκαιριοῦ ἡ διοργάνωση αὐτοῦ τοῦ νυκτερινοῦ ἀγώνα δρόμου. Ἐδῶ καί ἑφτά χρόνια καταφέραμε νά βροῦμε καί νά εἰσαγάγουμε στόν ἀνεόρταστο βίο μας μιᾶ μεγάλη φθινοπωρινή γιορτή γιά τή Μακεδονία. Χιλιάδες ἄνθρωποι (φέτος γύρω στίς 20.000 συμμετοχές ἀπό 56 χώρες) καλοῦνται νά τρέχουν πάνω κάτω στήν παραλιακή, χωρίς κανένα νόημα, γιά νά «βελτιώσουν τό ἐπίπεδο εὐτυχίας καί τό ἐπίπεδο σωματικῆς καί ψυχικῆς ὑγείας βιώνοντας κάτι διαφορετικό μέ χαρά, χρῶμα καί ἦχο πού ὅλοι χρειαζόμαστε». «Αὐτή εἶναι ἡ κατάλληλη στιγμή νά δημιουργήσεις τό δικό σου running-team, τή δική σου ὁμάδα καί νά συμμετάσχεις μέ τήν παρέα σου στόν Νυκτερινό Ἡμιμαραθώνιο», ὅπως σέ πολ-λούς τόνους δήλωσαν οἱ διοργανωτές.

13 Ὀκτωβρίου 2018. Ἐκατόν δεκατέσσερα χρόνια μετά τόν ἡρωικό θάνατο τοῦ Παύλου Μελά κι ἐμεῖς, ἐδῶ στή Μακεδονία, μέ τή συνεργασία τοῦ Δήμου Θεσσαλονίκης, τήν ὑποστήριξη τοῦ Ὑπουργείου Ἑσωτερικῶν (Μακεδονίας-Θράκης) καί τῆς Περιφέρειας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἐπιλέγουμε νά ὀργανώσουμε τό μεγαλύτερο νυκτερινό πάρτυ δρόμου τῆς χώρας μας, καί μάλιστα μέ τή δύση τοῦ ἡλίου, ἀκριβῶς δηλαδή τήν ὥρα πού ξεψυχοῦσε ὁ ἥρωας πού ἔτρεξε γιά νά σώσει τή Μακεδονία!

Φυσικά, κανείς δέν μπορεῖ νά ἰσχυριστεῖ ὅτι ὑπάρχει κάτι μεμπτό στή

συγκεκριμένη διοργάνωση. Μιά εταιρεία, ο μεγαλύτερος ανεξάρτητος πάροχος ηλεκτρικής ενέργειας στην Ελλάδα, σκαρφίστηκε αυτόν τον έορταστικό τρόπο να διαφημιστεί και να προβληθεί «προσφέροντας στο κοινό τη δυνατότητα ένταξης στο δρομικό κίνημα ώστε να θάλει στη ζωή του τον αθλητισμό υγείας ο οποίος αποδεδειγμένα βελτιώνει το επίπεδο ευτυχίας και την ποιότητα ζωής των ανθρώπων». Όλα καλά. Όμως αυτό το 13 Οκτωβρίου, μετά τη δύση του ήλιου και «τρέχουμε δέν... κοιμόμαστε», σκάλωσε στη σκέψη μου απογοητευτικά.

Δέν θά υποστηρίξω ότι υπάρχει σκοπιμότητα στην επιλογή της συγκεκριμένης ημέρας. Άπλως, και αυτό είναι ακόμα πιο ανησυχητικό, δέν πέρασε από τη σκέψη κανενός ότι αυτή ή μέρα είναι πολύ ιδιαίτερη για τη Μακεδονία. Μιά μέρα που θά έπρεπε να τρέξουμε στά σχολεία των παιδιών μας για να δοῦμε αν έγινε αφιέρωμα στην επέτειο του Μακεδονικού Αγώνα. Να στήσουμε αὐτί για να ακούσουμε αν επέτρεψαν οι Διευθυντές να τραγουδήσει ή χορωδία τό «Μακεδονία ξακουστή» και να ψάλει τόν Έθνικό Ύμνο. Κι αν όχι, πού συνέβη σέ αρκετά σχολεία της Μακεδονίας, τότε ναί, να βγοῦμε ὅλοι στους δρόμους της Θεσσαλονίκης και να τρέχουμε πάνω κάτω διαμαρτυρόμενοι γιατί κάποιιοι θέλουν να επιβάλουν τη «μετριότητα και την ψοφιοσύνη» και να μᾶς κρατοῦν «κοιμισμένους στὸν αἰσχρο τὸν ὕπνο», τὸν

ὕπνο τῆς ἄγνοιας καί τῆς λήθης. Νά τρέξουμε μήπως καί σώσουμε ἄλλη μία φορά τή Μακεδονία γιά νά σωθοῦμε καί οἱ ἴδιοι. Δέν εἶναι τόσα πολλά τά χρόνια πού πέρασαν ἀπό τότε πού τό φώναζε ὁ Ἴων Δραγούμης, γιά νά καταφέρουμε νά τό ξεχάσουμε τόσο πολύ, τόσοι πολλοί.

Ὅχι, λοιπόν, δέν φωτίστηκε ἡ πόλη, ὅπως εἶχαν γιά τίτλο τά ρεπορτάζ πού κάλυψαν τή συγκεκριμένη δρᾶση. Σκοτάδι πρόσφερε αὐτή ἡ πρωτοβουλία, σκοτάδι λήθης. Σκότισε τό φῶς ἐκείνου τοῦ ἡρωικοῦ ἀγώνα. Οὔτε χρειάζομασταν αὐτή τή μέρα ὅλους αὐτούς τούς ξένους πού προσκαλέσαμε στό δρομικό μας πάρτυ. Ἐπρεπε νά μείνουμε μόνοι μας καί νά κοιταχτοῦμε στά μάτια. Δέν ἔχουμε ἀνάγκη ἀπό τό δρομικό κίνημα γιά νά νιώσουμε ὑγιεῖς καί χαρούμενοι.

Ἐκεῖνο πού μᾶς χρειάζεται εἶναι ἓνα ἀναδρομικό κίνημα, μία ἀναβαπτιστική ἀναδρομή στό ἡρωικό παρελθόν μας. Κι ὅλοι μαζί ἐνωμένοι σέ ἓνα μεγάλο runningteam νά τρέξουμε μέχρι τή Στάτιστα καί τό Πισοδέρι, μέχρι τόν Ἄγρα καί τόν Κώττα. Νά τρέξουμε μέχρι τίς Πρέσπες. Ἐκεῖ πού μᾶς βρήκανε στὸν ὕπνο καί θέλησαν νά μᾶς πνίξουν. Ἄν ὅμως πνίξουν ἐμᾶς τούς Μακεδόνες, θά καταδικαστεῖ σέ πνιγμό ὅλη ἡ Ἑλλάδα. Γιατί πῶς θά μπορέσει νά ζήσει χωρίς «πνεύμονες»;

Διακριτικός

Οί γονεῖς καταφύγιο καί φράχτης

Ἡ μητέρα μέ τήν εὐτραφῆ έντεκάχρονη κόρη της έπισκέφθηκαν τήν παιδοψυχίατρο.

- Πές, Μαρία, πές... Ὑπάρχει ἄλλο πιό χοντρό παιδί από έσένα στήν τάξη; Ἄχ, γιατρέ μου, καί τί δέ θά ὶδινά γιά νά γίνει ἡ Μαρία μου ένα φυσιολογικό παιδί...

Ἡ παιδοψυχίατρος τήν κοίταξε μέ ἀπορία καί κάπως έπιτιμητικά. Ὑπάρχουν ἄλλες ένδείξεις πού νά έπιβεβαιώνουν ὅτι ἡ Μαρία εἶναι «μή φυσιολογική»; Κάτι ἄλλο ἀρνητικό... κάτι καλό; ...τίποτε;... μόνο τά κιλά της;...

Μήπως ὅμως μοιάζουμε κι έμεῖς στή δύστυχη μητέρα, ὅταν έστιάζουμε τήν προσοχή μας μόνο στά ἀρνητικά γνωρίσματα τοῦ παιδιοῦ μας; Τό παιδί μας δέν εἶναι μόνο ὅ,τι τρώει, ὅ,τι φοράει ἢ ὁ τρόπος πού κουρεύεται ἢ χτενίζεται. Δέν εἶναι ὁ τρόπος καί ὁ χρόνος διασκέδασής του. Δέν ταυτίζεται μόνο μέ τό ὁποιοδήποτε ψυχοσωματικό του μειονέκτημα. Ἔχει καί τά χαρίσματά του. Εἶναι παιδί τοῦ πατέρα Θεοῦ καί σίγουρα, ἂν τό προσέξουμε, θά δοῦμε ὅτι Τοῦ μοιάζει, γιατί ἔχει μέσα του χαρακτηριστικά τῆς εἰκόνας Του. Σέ έμᾶς ἔχει ἀναθέσει τή φροντίδα του. Ζητᾶ νά γίνουμε τό στόμα, τά χέρια, τά πόδια Του. Νά τό διακονοῦμε, ὅχι νά Τόν ἀντικαθιστοῦμε. Τίς ὁ-

ποισδήποτε ἀποφάσεις γιά τή ζωή του τίς παίρνει Αὐτός χωρίς νά μᾶς ρωτᾶ. Οὔτε τό παιδί του θά λογοδοτήσει σ' έμᾶς γιά ὅ,τι κάνει. Αὐτός θέλει τά παιδιά Του έλεύθερα. Ἐμεῖς θά βάλουμε φραγμούς;...

Ὅνομαζόμαστε γονεῖς καί σίγουρα τό ἔργο μας δέν εἶναι εὐκόλο. Ποιός εἶναι ὁ ρόλος μας; Σέ έμᾶς εἶναι καλό νά βρίσκουν τά παιδιά καταφύγιο ἀλλά καί φράχτη. Εἶναι θετικό νά ξανοίγονται στή ζωή, νά ἀποκτοῦν νέες έμπειρίες, ἀλλά νά ξέρουν ὅτι ἡ οἰκογένεια μέ τή συνοχή της θά ἀποτελεῖ πάντοτε ἓνα ἀπάνεμο λιμάνι μετά από κάθε θαλασσοταραχή στή ζωή τους. Λιμάνι γιά ξεκούραση, ἀνεφοδιασμό καί νέο ξεκίνημα. Σίγουρα αὐτό χωρίς προσευχή δέν έπιτυγχάνεται. Λέει ὁ πατήρ Ἀνδρέας Κονάνος: «Μπορεῖς κάθε μέρα νά κάνεις ἓνα τέταρτο προσευχή γιά κάθε σου παιδί; Μία προσευχή μέσα στήν ἀγάπη, στό ἔλεος καί στό φῶς τοῦ Χριστοῦ; Προσευχῆσου μέ τρόπο πού νά νιώθεις ὅτι περικυκλώνεις τό παιδί σου καί τό τυλίγεις μέ τήν προσευχή. Καί ὕστερα ἄφησέ το έλεύθερο νά θγεῖ στή ζωή καί στήν κοινωνία καί μήν τό κυνηγᾷς ἄλλο, θά τό κυνηγήσει ἡ δύναμη τῆς προσευχῆς σου». Ἐμεῖς δυστυχῶς παλεύουμε μόνο μέ λόγια. Λέμε... λέμε... λέμε...

Ποιός μᾶς ἀκούει;... Τό παιδί μας ξέρει τί θέλουμε ἀπό αὐτό. Ξέρει ποιό εἶναι τό σωστό, τί πρέπει νά κάνει. Τόσα χρόνια σπέρναμε, σπέρνουμε, θά σπέρνουμε στό χωράφι τῆς ψυχῆς του. Τώρα γιά μᾶς εἶναι ἡ ὥρα τῆς σιωπῆς καί τῆς προσευχῆς. Γιά τό παιδί ἡ ὥρα τῆς δράσης. Ἡ ὥρα νά ξανοιχθεῖ στή ζωή, στήν κοινωνία. Μία κοινωνία ἀλλοπρόσαλλη. Μία κοινωνία ἄξενη... Τώρα διαπιστώνει ὅτι ὅλα αὐτά πού ἐμεῖς προσπαθήσαμε νά τοῦ δώσουμε, οἱ ἄλλοι γύρω του τά θεωροῦν παλιομοδίτικα, ἀναχρονιστικά. Ἡ ὑπέρβαση τοῦ ἐγώ, ἡ δικαιοσύνη, ἡ ἀγνότητα, ἡ τιμιότητα, ὁ σεβασμός τῶν ἄλλων καί τό δόσιμο τοῦ ἑαυτοῦ μας γιά τό κοινό καλό χλευάζονται. Καί ὅμως, μέσα σέ αὐτήν τήν κοινωνία διεκδικεῖ μία θέση, ζητᾷ τήν ἀναγνώριση. Ζητᾷ νά πολιτογραφηθεῖ στῆς... ζούγκλας τήν πόλη. Σίγουρα θά κάνει τά λάθη του... Δέν γίνεται διαφορετικά... Συμπυκνωμένες γνώσεις σέ φιαλίδια δέν μπορούμε νά τοῦ προσφέρουμε οὔτε νά τό κλείσουμε σέ γυάλινο πύργο...

Ὁ μόνος πού σίγουρα θά μπορούσε νά τό συγκρατήσει εἶναι ὁ Ἅγιος, ὁ Ἰσχυρός, ὅμως δέν τό κάνει. Ἦρθε κάτω στή γῆ, περπάτησε στούς δρόμους τῆς, ὑπέδειξε τρόπους συμπεριφορᾶς θεραπεύοντας καί ὄχι στηλιτεύοντας, καί παραμένει πάνω στόν Σταυρό μέ χέρια ἀπλωμένα ἔτοιμα νά ἀγκαλιάσουν ὅποιον θέλει, ὅποτε θέλει νά προσέλθει σέ Αὐτόν. Ὅσο ἦταν στή γῆ αὐτή, στούς ἀρρώστους πού θεράπευε ἔθετε τό ἐρώτημα «θέλεις ὑγιῆς γενέσθαι;» (Ἰω 5,6). Καί μόνο ὅταν ὁ ἀσθενής ἀπαντοῦσε «ναί, Κύριε βοήθει μοι», πρόσφερε τήν ἴαση. Καί τώρα πάνω στόν Σταυρό δέν πιέζει, μόνο περιμένει... Ἐμεῖς τί κάνουμε;

Ἕνας νεαρός ἐξομολογεῖται: «Περισσότερο ἀπό ὅλα μοῦ χρειάζεται νά

νιώθω ὅτι μέ ἀγαποῦν καί μέ ἐκτιμοῦν ἄσχετα ἀπό τό πόσο ἀνώριμος φαίνομαι. Χρειάζομαι κάποιον νά πιστεύει σέ μένα, γιατί ἐγώ δέν πιστεύω πάντοτε στόν ἑαυτό μου. Χρειάζομαι ἓνα σταθερό χέρι νά μέ στηρίζει. Παρακαλῶ μή μοῦ κάνετε κήρυγμα...».

Σκεφτεῖτε νά πηγαίναμε γιά ἐξομολόγηση καί ὁ πνευματικός νά ἀρχίζει νά ὀνοματίζει τίς ἁμαρτίες μας τονίζοντάς μας ἐπανειλημμένα τό ἀπαράδεκτο τῶν ἐνεργειῶν μας. Πῶς θά νιώθαμε; Ὅμως μᾶς ἀκούει μέ συμπάθεια προσευχόμενος καί μόνο σέ κάποια σημεία παρεμβαίνει διακριτικά ὑποδεικνύοντας τρόπους ἴασης. Ἀποτέλεσμα; «Ἀποκυλίνει τόν λίθο» πού πίεζε τήν καρδιά μας καί νιώθουμε ἀνάλαφροι. Ἐρχεται ἡ χάρη τοῦ Θεοῦ πού «ἰδοὺ καινὰ ποιεῖ τὰ πάντα» καί μᾶς δίνει τή δύναμη νά ριχτοῦμε πάλι στόν ἀγώνα. Αὐτό χρειάζονται καί τά παιδιά. Τό τί εἶναι κακό, τί εἶναι ἁμαρτία τό ξέρουν. Ἄν, ὅμως, κάτι δέν μεταστραφεῖ μέσα τους, ἂν καί ἀπό τή δική μας ὑπομονή καί ἀνοχή δέν δοῦν ὅτι ὁ Πατέρας μέ ἀνοιχτή ἀγκάλη τά περιμένει ἀκόμα, πῶς θά προστρέξουν σέ αὐτήν;

Τά παιδιά μας, καθώς τά ὀνομάζουμε, εἶναι χαρά, ἐλπίδα, ζωή μας. Εἶναι τά σπλάγχνα μας. Σίγουρα ὁ Πατέρας μας μᾶς τά ἔδωσε «εἰς ἁγιασμόν»... Ἄς μάθουμε νά μήν τραγικοποιοῦμε τίς ἐνέργειες πού ἀποκλίνουν ἀπό τίς δικές μας ἐπιλογές. Ἐχουν τό δικαίωμα νά κάνουν τίς δικές τους. Ἐμεῖς δίπλα τους ἐν ἁγία σιωπῇ, δοξολογώντας καί εὐχαριστώντας Τον πού μᾶς τά ἔδωσε, δεόμενοι πρὸς φωτισμόν τους, ἀδιάλειπτα ἄς κάνουμε βίωμα κάθε στιγμῆς τήν προτροπή τῆς Ἐκκλησίας «ἑαυτοὺς καὶ ἀλλήλους Χριστῷ τῷ Θεῷ παραθώμεθα».

Σουλτάνα Τσιάρα-Λιάππη

Ἀγγελικά δῶρα

Ἄνοιξε τήν παλιά ντουλάπα της ἡ γιαγιά Ἀγγελική καί στάθηκε μέ τρυφεράδα μπροστά στό ὄμορφο ταγέρ πού στόλιζε τή λιτή γκαρνταρόμπα της. Εἶχε καιρό τώρα πού εἶχε ἀποφασίσει νά τό ἀγοράσει, μά δέν ἤξερε πῶς νά τό δικαιολογήσει στά παιδιά της καί στά ἐγγόνια της. Ὅλοι ἤξεραν πολύ καλά πῶς ἡ γιαγιά Ἀγγελική εἶχε δύο πολύ καλές φορεσιές πού τίς ἐβαζε ἐναλλάξ στίς χαρές τίς οἰκογένειας καί ἕνα καλό ροῦχο γιά τήν Κυριακή στήν ἐκκλησία. Ἐννοεῖται ἄλλα γιά τό καλοκαίρι καί ἄλλα γιά τόν χειμῶνα. Τό γεγονός ὅτι θά ἔπαιρνε καινούργιο ταγέρ στά ὀγδόντα πέντε της θά τοὺς παραξένευε ὅλους καί πιό πολύ τόν ἐγγονό της τόν Ἄγγελο, πού πάντα τήν πείραζε γιά τή λιτή ἐνδυμασία της καί πού μέ τά πρῶτα του χρήματα ἐπέμενε σώνει καί καλά νά τή βγάλει στήν ἀγορά νά τῆς ψωνίσει ροῦχα.

Χαίδεψε τό καινούργιο ροῦχο μέ τήν τρυφερότητα πού χαϊδεύει ἡ νύφη τό νυφικό της καί ὕστερα ἄναψε τό θυμιατήρι της.

- Ὅποτε θέλεις ἐσύ, Κύριέ μου, ψιθύρισε καί ξεκίνησε τίς «ἀτελείωτες» προσευχές της.

Κανείς μέχρι τώρα δέν τό εἶχε δεῖ, κανείς δέν εἶχε καταλάβει ὅτι τό πῆρε. Μά αὔριο πού εἶχε τή γιορτή της καί θά ἔφταναν ὅλοι γιά νά τῆς εὐχηθοῦν «χρόνια πολλά», θά τοὺς τό ἔδειχνε. Θά τοὺς μιλοῦσε γιά τό μακρινό ταξίδι...

Ἄκουσε τό κλειδί στήν πόρτα νά γυρίζει καί σκίρτησε ἡ καρδιά της. Ποιός ἀπό τοὺς ἀγγέλους της θά ἐμ-

παινε;

- Κα λ η -
σ π έ ρ α ,
γιαγιακά
μου, «χρόνια
πολλά» ἀπό τόν
Ἐσπερινό, πού λές κι
ἐσύ.

Ὁ μικρός της ὁ ἐγγονός, πού εἶχε τό ὄνομά της, τήν ἔσφιξε μέ ἀγάπη στήν ἀγκαλιά του.

- Σέ σένα νά δίνει ὁ Θεός χρόνια πολλά, λεβέντη μου! Ἐγώ τά ἔζησα τά χρόνια μου, εἶπε ἡ γιαγιά.

- Ἐκατό, ἑκατό χρόνια θά ζήσεις γιαγιά μου, τήν ἔκοψε μέ ἐνθουσιασμό ὁ Ἄγγελος.

- Ἀχ, ἀγόρι μου, κι ἄντε καί ἔζησα ἑκατό χρόνια, κάποτε θά γίνω καί ἑκατό. Νά, σέ δεκαπέντε χρόνια, κι ὕστερα; τοῦ ἀπάντησε φιλώντας τον μέ ἀγάπη ἡ γιαγιά Ἀγγελική.

- Ἀ, μή μοῦ ἀρχίζεις καί πάλι, γιαγιά, τό τροπάρι γιά τήν αἰωνιότητα καί τήν ἄλλη ζωή! εἶπε τάχα μαλώνοντάς την ὁ ἐγγονός.

- Ὅχι, παιδί μου, δέ θά σοῦ ἀρχίσω κανένα τροπάριο, ἂν καί ὅταν ἦσουν μικρός σοῦ ἄρεζε νά γονατίζουμε κι οἱ δύο μας μπροστά στό εἰκονοστάσι καί νά ψάλλουμε ὅσα τροπάρια ἤξερες. Καί πόσα πολλά ἤξερες!

- Ἐσύ μοῦ τά εἶχες μάθει ὅλα, εἶπε χαμηλώνοντας τό βλέμμα ὁ Ἄγγελος, καί εἶναι ἡ πιό ὄμορφη, ἡ πιό γλυκειά ἀνάμνηση πού ἔχω ἀπό τότε πού θυμᾶμαι τόν ἑαυτό μου.

- Ἀλήθεια, Ἀγγελέ μου, τά θυμᾶ-

σαι; ρώτησε συγκινημένη ή γιαγιά. Τότε γιατί κάθε φορά πού σου μιλω γιά τόν Θεό μου λές νά σταματήσω;

Κάθισε ή γιαγιά στόν καναπέ κι ό Άγγελος έγειρε στήν πλατειά άγκαλιά της.

- Γιατί, καλή μου γιαγιά, ό Θεός πού μου δίδαξες σάν ήμουν παιδί, θέλει καθαρή τήν καρδιά μου, κι έγώ δέν είμαι πιά παιδί. Μακάρι νά είχα τήν πίστη σου, μακάρι νά άγαπούσα τόν Θεό έτσι όπως μου έμαθες...

Χάιδεψε τό νεανικό κεφάλι ή γιαγιά Άγγελική καί τό φίλησε μέ στοργή.

- Πιστεύεις, γιόκα μου, πιστεύεις, μά δέν τό ξέρεις, του ψιθύρισε γλυκά καί ύστερα σηκώθηκε άπότομα.

- "Ελα! "Ελα, του είπε άποφασιστικά, θράδυ πού είναι, έλα νά πούμε τό τροπάριο τής γιορτής μας.

Γονάτισε ή γιαγιά Άγγελική καί άρχισε νά ψάλλει μέ τή γέρικη φωνή της: «Τών ούρανίων στρατιών άρχιστράτηγοι...».

Ό νέος, πού στήν άρχή στεκόταν δίπλα της άμήχανα, έπese στά γόνατα συγκλονισμένος καί ένωσε τή νεανική του φωνή μέ εκείνη τής γιαγιάς του: «...σκέπη τών πτερύγων, τής αύλου ύμων δόξης...».

Τελείωσαν τό Άπολυτίκιο τής γιορτής κι άρχισαν τό «Προστασία τών χριστιανών» κι ύστερα άλλο κι άλλο, ώσπου έψαλαν όλα τά τροπάρια πού του έμαθε σάν ήταν παιδί.

Τούς βρήκε ή κόρη της, ή μάνα του Άγγελου, γονατισμένους καί τά δάκρυά της τρέξανε ποτάμια. Καί γύρισε μέ τόν νοϋ καί τήν καρδιά της είκοσι χρόνια πίσω, τότε πού νόμιζε πώς ή μάνα της έκανε ύπερβολές καί πώς ένα μικρό παιδί δέν ήταν γιά τροπάρια καί γονυκλισίες.

Σηκώθηκε πρώτος ό Άγγελος καί

κοίταξε δακρυσμένος τή μητέρα του.

- Τό ωραιότερο δώρο γιά τή γιορτή μου, είπε καί βοήθησε τή γιαγιά του νά σηκωθεί.

- "Εκανα καί έγώ ένα δώρο στόν έαυτό μου γιά τή γιορτή μου, τούς είπε χαμογελαστή ή γιαγιά Άγγελική.

Τήν κοίταξαν κι οί δύο ξαφνιασμένοι. Δώρο γιά τόν έαυτό της ή γιαγιά; Μά εκείνοι λαχταρούσαν νά τής κάνουν ένα δώρο κι αύτή τούς τό είχε άπαγορεύσει ρητά.

"Εβγαλε μέ χέρι τρεμάμενο ή γριά τό καινούργιο ταγέρ άπό τή ντουλάπα κι ένα ξεφωνητό έκπληξης άκούστηκε κι άπό τά δύο στόματα.

- Μπράβο, γιαγιάκα μου, έπιτέλους! είπε χαρούμενος ό Άγγελος. Πώς καί τό άποφάσιες;

- Τό πήρα γιά τό μεγάλο ταξίδι, παιδιά μου, γιά τό τελευταίο μεγάλο ταξίδι. Νά ξέρεις κόρη μου, σάν έρθει ή ώρα καί μέ καλέσει ό Κύριός μου, μ' αυτό θά μέ ντύσετε.

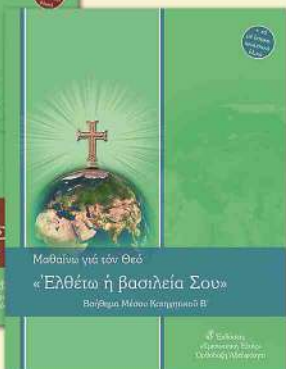
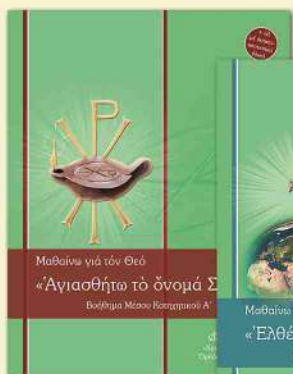
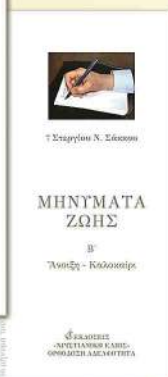
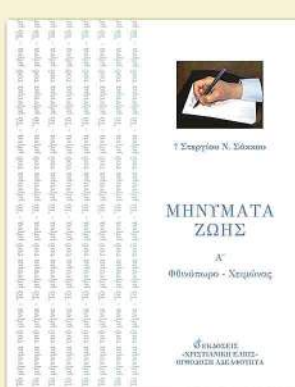
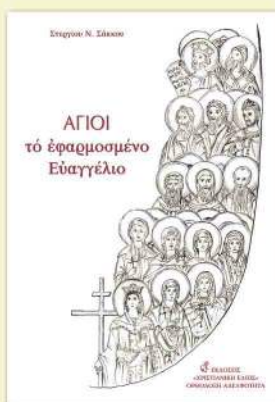
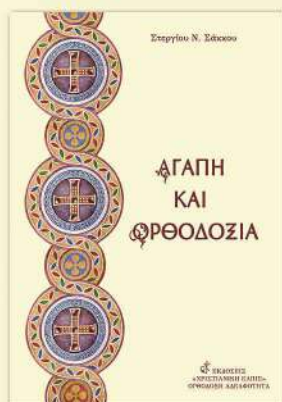
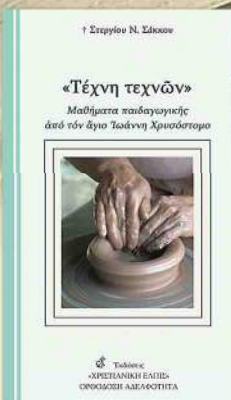
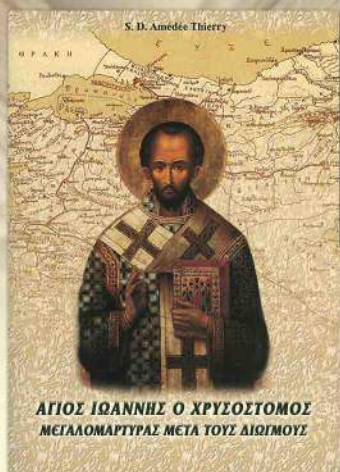
- Γιαγιά Άγγελική, θά μου κάνεις μιά χάρη; ρώτησε άπαλά γιά νά μήν ταραξει τήν ιερότητα τής στιγμής ό Άγγελος. Νά τό βάλεις μόνο μιά φορά αύριο πού γιορτάζουμε, νά πάμε μαζί στήν έκκλησία καί μετά θά τό φυλάξουμε γιά κείνη τήν ώρα! "Εχουμε νά πάμε μαζί στήν έκκλησία δώδεκα χρόνια. Θά μου κάνεις τό χατίρι, γιαγιά Άγγελική;

- Θά σου τό κάνω, Άγγελέ μου, είπε ή γιαγιά μή μπορώντας νά κρατήσει τά δάκρυά της.

- Σ' εύχαριστώ, γιαγιά μου, άγγελε τής ζωής μου, ψιθύρισε ό Άγγελος καί έσκυψε καί φίλησε τό χέρι πού εύωδίαζε λιθάνι.

Έλένη Βασιλείου

ΒΙΒΛΙΟΠΡΟΤΑΣΕΙΣ

**Ζητήστε τα στο Βιβλιοπωλείο μας
ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ**

**Γ. Μπακατσέλου 5, Θεσσαλονίκη
τηλ. 2310 274518**

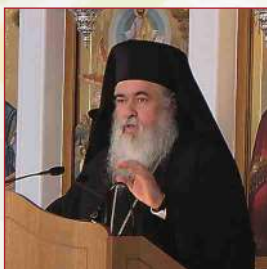
«Πλοήγηση στο σύγχρονο σχολείο»

ΙΔ' Εκπαιδευτικό Συνέδριο

της Ὁρθοδόξου Ἀδελφότητας «Χριστιανική Ἑλπίς»

Πλοήγηση στο νέο σχολείο, μέ ὁδηγό τό βλέμμα καί τήν καρδιά τοῦ νέου χριστιανοῦ ἐκπαιδευτικοῦ, ἀποτελέσε τό φετινό Ἐκπαιδευτικό Συνέδριο. Στίς ἐγκαταστάσεις τῆς «Χριστιανικῆς Ἑλπίδος», στό Φίλυρο, τό Σάββατο 6/10 περισσότεροι ἀπό 400 ἐκπαιδευτικοί παρακολούθησαν μέ τίς εὐλογίες τοῦ σεβασμιωτάτου μητροπολίτου Νεαπόλεως καί Σταυρουπόλεως κ. Βαρνάβα τό ΙΔ' Εκπαιδευτικό Συνέδριο.

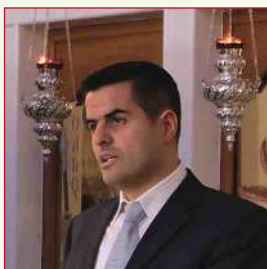
Οἱ εἰσηγητές -κ. Γεώργιος Παῦλος, καθηγητής φυσικῆς στό Δημοκρίτειο καί δρ. φιλοσοφίας, κ. Λάμπρος Κουτσιώρας, δάσκαλος, κ. Παναγιώτης Μητσόπουλος, φιλόλογος, κ. Δέσποινα Καλογεράκη, θεολόγος, κ. Εὐγενία Σωτηριάδου, θεολόγος, μάχιμοι ἐκπαιδευτικοί, καί κ. Δῆμος Θανάσουλαι, νομικός- μέ ἐνάργεια μᾶς παρουσίασαν τή φιλοσοφία τοῦ Νέου Σχολείου, τά ἀδιέξοδα ἀλλά καί τίς διεξόδους τῶν νέων προγραμμάτων σπουδῶν.

Ἰδιαίτερο χρῶμα ἔδωσε ἡ παρουσία ἀρκετῶν νέων ἐκπαιδευτικῶν. Ἐκτός ἀπό τήν ἐνημέρωση γιά τά τεκταινόμενα στό Νέο Σχολεῖο, ἀποκόμισαν πολλά κι ἀπό τήν ἐμπειρία τῶν παλαιότερων, μέ τοὺς ὁποίους εἶχαν τήν εὐκαιρία νά ἐπικοινωνήσουν στά διαλείμματα.

Τόσο τό ἀγωνιστικό φρόνημα τῶν εἰσηγητῶν -τῆς νέας γενιᾶς οἱ περισσότεροι- ὅσο καί ἡ ὅλη ἀτμόσφαιρα τοῦ Συνεδρίου λειτούργησαν γιά τοὺς συνέδρους ὡς αὔρα ἐλπίδας. Μετέδωσαν ξεκάθαρα τό μήνυμα ὅτι στή θολή καί συγκεχυμένη πραγματικότητα πού σκοπῖμως καί ἐντέχνως διαμορφώνεται στό σύγχρονο σχολεῖο, ὁ ἐκπαιδευτικός, ὁ πιστός σέ ἀξίες καί ἰδανικά, μπορεῖ νά κρατήσῃ ἀναμμένη τή σπίθα τῆς Ἀλήθειας καί τοῦ Ὁραίου. Στήν ἐποχή τῆς ἀποδόμησης τῶν πάντων μπορεῖ καί πρέπει νά γίνῃ -μέ τή χάρη τοῦ Θεοῦ- οἰκοδόμος, ὥστε νά κρατήσῃ ὀρθια τήν ψυχή τή δική του καί τῶν μαθητῶν του.

Μέ την εὐχή τῆς Ἀγίας

Σύναξη κυκλαρχισῶν. Τά εἶχε ὅλα καί μᾶς ἄφησε ἄφωνους, μέ τά μάτια ὑγρά καί μέ τήν καρδιά γεμάτη. Τό Σάββατο 13 Ὀκτωβρίου 2018, μέ ἀφορμή τήν ἑναρξη τῆς νέας κατηχητικῆς χρονιάς ἡ Ἀδελφότητα πρόσφερε μία ἀξέχαστη μέρα στίς κυκλάρχισσες τῶν Κύκλων ἁγίας Γραφῆς, στήν Ὅσσα τοῦ Λαγκαδά. Ξεκίνησε μέ θεία Λειτουργία στόν ναό τῆς ἁγίας Κυράνας τῆς νεομάρτυρος. Τά ὅσα τῆς ἀναπαύονταν στό πλάι μας καί ἐκεῖνη παροῦσα στή Λειτουργία δοξολογοῦσε τόν Νυμφίο τῆς μαζί μέ τή νεομάρτυρα Χρυσή, τῆς ὁποίας τή μνήμη τιμούσαμε, καί ὅλους τοὺς ἁγίους καί τοὺς ἀγγέλους. Μετά τό πέρας τῆς Ἀκολουθίας ὁ παπα-Θωμᾶς, πού ἀφοσιωμένα διακονεῖ ἐκεῖ, μᾶς μίλησε γιά τή μάρτυρα.

Πλούσιο πρωινό παρατέθηκε στήν αἴθουσα τοῦ ναοῦ μέ τή φροντίδα ἀδελφῶν κυκλαρχισῶν. Μαζί μέ τά ὑλικά τονωτικός καί ἐμπυχωτικός ὁ λόγος τοῦ πατρός Μιχαήλ. «Ὅταν ἐμεῖς ἀγαποῦμε τήν ἁγία Γραφή καί δέν τή διαβάζουμε τυπικά ὡς θρησκευτικό καθήκον, αὐτό ἐκπέμπεται μέ μύριους τρόπους».

Ἐκπληξη μᾶς περίμενε στόν ναό τῶν Ταξιάρχων. Ὁ τοπικός ἐπί-

σκοπος κ. κ. Ἰωάννης μᾶς ἔκανε τήν τιμή νά μᾶς ἐπισκεφτεῖ καί νά μᾶς μιλήσει. Χειμαρρώδης ὁ λόγος του, πόσα δέν μᾶς εἶπε ὁ καλός ἐπίσκοπος! Γιά τίς νεομάρτυρες καί τά περιστατικά πού συνδέονται μέ τήν ἀνεύρεση τῶν λειψάνων τους, γιά σύγχρονους ἱεραποστόλους μέ ἀσκητική ζωή καί θυσιαστική προσφορά, γιά τό ἔργο πού ἐπιτελοῦν οἱ Ἀδελφότητες. Μυστηριακή ἡ ἀτμόσφαιρα μέ τήν παρουσία τῶν νεομαρτύρων Κυράνας καί Ἀκυλίνας ἀνάμεσά μας. Στό ἱερό βῆμα τό κενοτάφιο ὅπου βρέθηκε ἡ Κυράνα καί στήν αὐλή, δίπλα στό ἱερό, ὁ τόπος ὅπου τοποθετήθηκε τό σκήνωμα τῆς Ἀκυλίνας ὅταν μεταφέρθηκε κρυφά ἀπό τό Ζαγκλιβέρι, ὅπου καί μαρτύρησε.

Ὁ ναός μετά ἀπό πολλές περιπέτειες ἀποκατεστημένος στό πρότερο κάλλος. Μέ πλούσιο, χαρούμενο διάκοσμο, ὅπως ἀρμόζει σέ Κεῖνον πού ἐποίησε τά πάντα καλά λίαν. «Εὐφράνθημεν ἐπὶ τοῖς εἰρηκόσιν ἡμῖν εἰς οἶκον Κυρίου πορευόμεθα».

Ἀναχωρήσαμε ἀπό τήν Ὅσσα πιό πλούσιες, πιό ἀνάλαφρες, πιό εὐγνώμονες. Στό λεωφορεῖο τῆς ἐπιστροφῆς ὁ πρόεδρος τῆς Ἀδελφότητας μᾶς ἔκανε κοινωνοὺς τῶν τελευταίων δράσεών τῆς.

Εὐχαριστοῦμε θερμά τήν Ἀδελφότητα γιά τίς εὐλογίες πού βιώσαμε τή μέρα αὐτή. Δοξολογοῦμε τόν ἅγιο Θεό διότι ξεπερνᾷ τίς προσδοκίες μας. «Τῷ δὲ δυναμένῳ ὑπὲρ πάντα ποιῆσαι ὑπερεκπερισσοῦ ὧν αἰτούμεθα ἢ νοοῦμεν, αὐτῷ ἡ δόξα ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ εἰς πάσας τὰς γενεὰς τοῦ

αἰῶνος τῶν αἰώνων» (Ἐφ 3,20-21).
Ἀμήν.

Ἑλένη Σμιξιῶτη, κυκλάρχισσα

Ξεκινώντας τό νέο ἱεραποστολικό ἔτος

14 Ὀκτωβρίου, Κυριακή τοῦ Σπορέως, καί μέ τόν καθιερωμένο Ἀγιασμό ἡ Ἀδελφότητά μας ζήτησε ἀπό τόν Μεγάλο Σποριά τόν φωτισμό του γιά τό ξεκίνημα τοῦ νέου ἱεραποστολικοῦ ἔτους. Ἡ αἴθουσα ἐκδηλώσεων κατάμεστη ἀπό κόσμο μέ αἰσθητή τήν παρουσία τῆς νεολαίας μας -ἀγοριῶν καί κοριτσιῶν.

Ἐκπληξη μᾶς προξένησαν οἱ ὁμάδες μαθητριῶν Γυμνασίου καί Λυκείου, οἱ ὁποῖες ἀφοῦ κατέθεσαν στεφάνι στά μνήματα Μακεδονομάχων στό κοιμητήριο τῆς Εὐαγγελίστριας, ἔφτασαν στήν αἴθουσά μας διασχίζοντας τήν ὁδὸ Ἀγίου Δημητρίου τραγουδώντας, κρατώντας ἑλληνικές σημαῖες καί φωνάζοντας συνθήματα γιά τή Μακεδονία μας. Τίς ὁμάδες ὑποδέχθηκαν στή εἴσοδο τῆς αἴθουσας ὁ Πρόεδρος, ὁ ὁποῖος καί τούς ἀπηύθυνε κατάλληλο χαιρετισμό, τό Διοικητικό Συμβούλιο καί ἐπίσημοι

πού εἶχαν προσέλθει γιά τόν Ἀγιασμό.

Ἡ Βυζαντινὴ χορωδία τῶν νέων μας μέ χοράρχη τόν κ. Ἀλέξη Καρύπογλου ἄνοιξε τήν ἐκδήλωση μέ ὕμνους ἀπὸ τὴν Ἀκολουθία τῶν ἁγίων Πατέρων καί δημιούργησε τό κατάλληλο κλίμα τοῦ προγράμματος.

Ὁ πνευματικός τῆς Ἀδελφότητος π. Μιχαήλ, ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ παναγιωτάτου Ποιμενάρχου μας, τέλεσε τόν Ἀγιασμό καί ἀπηύθυνε μήνυμα παρμένο ἀπὸ τό εὐαγγελικὸ ἀνάγνωσμα τῆς ἡμέρας, τὴν παραβολὴ τοῦ Σπορέως. Ἀνέλυσε τόν τελευταῖο στίχο τῆς παραβολῆς: «ὁ ἔχων ὦτα ἀκούειν ἀκουέτω». Μέ παραδείγματα ἀπὸ τὴν ἁγία Γραφή μᾶς κάλεσε νά ἀνοίξουμε τὰ αὐτιά τῆς ψυχῆς μας γιά νά κατανοήσουμε καί νά ἀγαπήσουμε τόν λόγο τοῦ Εὐαγγελίου.

Τὴν ἐκδήλωση ἔκλεισε ἡ νεανικὴ χορωδία τῆς Χριστιανικῆς Ἑλπίδας μέ τραγούδια - μηνύματα καί ὅπως πάντα χαροποίησε ὅλους τοὺς παρευρισκομένους.

Τέλος, ἀνακοινώθηκε τό πρόγραμμα τῶν μαθημάτων γιά ὅλες τίς ἡλικίες. Θὰ τό βρεῖτε ἀναρτημένο στή σελίδα 271 αὐτοῦ τοῦ τεύχους.

Συζητώντας τὰ γεγονότα...

Τόπο στά νιάτα!

Χαρούμενο ξάφνιασμα καί έν-θουσιασμό προκάλεσαν οί πρωτο-βουλίες μαθητῶν Γυμνασίων καί Λυκείων τῆς Μακεδονίας μας. Πρω-τοστάτησαν στόν έορτασμό τοῦ Μα-κεδονικοῦ Ἀγώνα (13 Ὀκτωβρίου) ἀκόμα καί μέ ἀντίξοες συνθηκες.

Διευθυντές καί καθηγητές, ὑπό τόν φόβο τῆς ἀξιολόγησης καί σέ ἀ-τμόσφαιρα ἀπροσδιόριστων ἀπει-λῶν, «ὑπέστειλαν τή σημαία» καί προσπάθησαν νά ἐμποδίσουν ἢ νά ἀ-ποχρωματίσουν τίς έορταστικές ἐκ-δηλώσεις. Τά παιδιά μας έντούτοις ἔμειναν σταθερά καί διεκδίκησαν τά αὐτονόητα, ὅπως τό νά ψάλουν τόν Ἑθνικό Ὑμνο καί νά τραγουδήσουν τό «Μακεδονία ξακουστή».

Εὖγε παιδιά! Γερά στά χνάρια τοῦ Παύλου τοῦ Μελά!

Μή μᾶς ἀφήνετε νά ξεχάσουμε! Μή φοβᾶστε καί μὴν ὑποχωρεῖτε!

Καί ἡ ἐκκλησιαστική περιουσία στό Ὑπερταμεῖο!

Στό Ὑπερταμεῖο μεταφέρεται καί ἡ μισή ἐκκλησιαστική περιουσία. Αὐ-τό διαφαίνεται ὕστερα ἀπό τή συμ-φωνία μεταξύ τοῦ πρωθυπουργοῦ Ἀλέξη Τσίπρα καί τοῦ ἀρχιεπισκόπου Ἱερώνυμου στίς 3/10/2018, γιά τή

σύσταση εταιρείας μέ σκοπό τήν ἀ-ξιοποίησή της, μέ συνιδιοκτήτη κατά 50% τό Ἑλληνικό Δημόσιο.

Τά ΜΜΕ ἀποσιώπησαν τό γεγο-νός ὅτι μέ τή συμφωνία αὐτή τό τε-ράστιο ἀντίτιμο τῆς μισῆς ἐκκλησια-στικῆς περιουσίας πού θά περιέλθει στό δημόσιο αὐτόματα θά μεταφερ-θεῖ στό Ὑπερταμεῖο, ὑπό τόν ἔλεγχο τῶν ξένων ἀρπακτικῶν, γιά τήν ἀπο-πληρωμή μέρους τῶν κίβδηλων χρε-ῶν.

Ἄν εἶχε λάβει σάρκα καί ὀστά ἡ ἰδέα τοῦ μακαριστοῦ ἀρχιεπισκόπου Χριστοδούλου γιά δημιουργία Α.Ε. πού θά διαχειρίζεται τήν ἐκκλησια-στική περιουσία, ἴσως νά γλύτωνε ἀ-πό τό «πλιάτσικο» τῶν ξένων ἀρπα-κτικῶν!

Σκοπιανοί ἐθνικιστές στήν Ἐπιτροπή ἐλέγχου τῶν σχολικῶν βιβλίων

Βάσει τοῦ ἄρθρου 8, § 5 τοῦ προ-συμφώνου τῶν Πρεσπῶν οἱ δύο χῶ-ρες, Ἑλλάδα καί ΠΓΔΜ, ἀνέλαβαν νά προχωρήσουν σέ συγκεκριμένα βή-ματα καλλιέργειας συνεργασίας καί ἐμπιστοσύνης. Στό πλαίσιο αὐτό συγκροτήθηκε Κοινή Ἐπιτροπή Ἐμ-πειρογνωμόνων, ἡ ὁποία θά ἐξετάζει καί, ἐφόσον τό κρίνει ἀπαραίτητο, θά

Συζητώντας τά γεγονότα...

ἀναθεωρεῖ τά σχολικά ἐγχειρίδια (ἀλλὰ καί χάρτες καί συμπληρωματικό διδακτικό ὑλικό) τῆς Ἑλλάδας καί τῶν Σκοπίων.

Ἐντύπωση καί προβληματισμό ὥστόσο προκαλεῖ ἡ ἐπιλογή, ἀπό τήν κυβέρνηση Ζάεφ, τῶν προσώπων πού θά ἀπαρτίζουν τό δικό της τμήμα στήν Ἐπιτροπή καί τά ὁποῖα ἀποδέχτηκε καί ἡ ἐλληνική πλευρά.

Πρόεδρος τοῦ τμήματος τῆς Ἐπιτροπῆς ἀπό τή γειτονική χώρα εἶναι ὁ ἐπιφανῆς διπλωμάτης καί πρῶην πρέσβης στήν Αὐστραλία Victor Gabor, ὁ ὁποῖος ὑποστηρίζει πῶς φυλετικά οἱ Μακεδόνες ἀνήκουν στό «ἀρχαιότερο» ἐθνολογικό ὑπόστρωμα τῆς Μεσογείου. Ἐπίσης πιστεῦει πῶς παρά τή γεωγραφική τους ἐγγύτητα, οἱ Μακεδόνες δέν συνδέονται μέ τούς Ἕλληνες, διότι οἱ τελευταῖοι δέν ἀνήκουν στό προαναφερθέν «ἀρχαιότερο» ἐθνολογικό ὑπόστρωμα τῆς Μεσογείου.

Ὁ δεύτερος κατά σειρά «ἐπίτροπος» εἶναι ὁ καθηγητής ἱστορίας τοῦ Πανεπιστημίου τῶν Σκοπίων Dalibor Jovanovski, ὁ ὁποῖος σέ δημοσίευσή του ἐπιχειρώντας νά ἀναδείξει κάποια διαφορά μεταξύ ἀρχαίας Μακεδονίας καί Ἑλλάδας, κάνει ἐκτενεῖς ἀναφορές στήν ὑποδούλωση τῶν

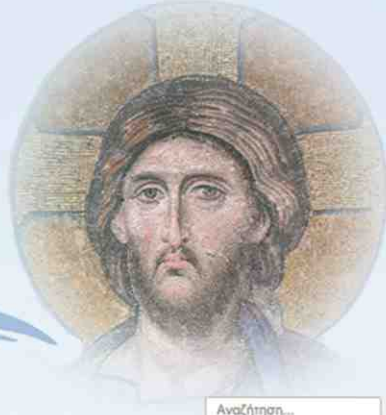
Ἑλλήνων ἀπό τόν Φίλιππο καί φτάνει μέχρι τό σημεῖο νά ἀναφερθεῖ σέ ἀγῶνα τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων γιά τήν ἀπελευθέρωσή τους ἀπό τόν μακεδονικό ζυγό! Καταλήγει στό συμπέρασμα πῶς «ἡ νεότερη ἐλληνική ἐπιστημονική κοινότητα τείνει νά ἀντιμετωπίζει τούς ἀρχαίους Μακεδόνες ὡς κατοχικές δυνάμεις καί κατακτητές τῶν Ἑλλήνων» καί πῶς ἡ ἐλληνικότητα τῆς Μακεδονίας εἶναι ἓνα πρόσφατο δημιούργημα, τό ὁποῖο ἐξυπηρετεῖ τό σύγχρονο ἀφήγημα τῶν Ἑλλήνων!

Στήν Ἐπιτροπή ἐπίσης μετέχουν ὁ ἀκαδημαϊκός Ljudmil Spasov, καθηγητής ἱστορίας τῆς τεχνητῆς «μακεδονικῆς» γλώσσας, καί ἡ πεζογράφος Kica Kolbe. Ἡ τελευταία αὐτοπροσδιορίζεται ὡς παιδί προσφύγων «ἐθνικῶν Μακεδόνων» καί «Αἰγαιατῶν φυγάδων», ὅπως τούς ἀποκαλεῖ, οἱ ὁποῖοι ἐξορίστηκαν ἀπό τήν πατρίδα τους, τήν Ἑλλάδα.

Πῶς ἀποδέχτηκε τό Ὑπουργεῖο Ἐξωτερικῶν τή συγκεκριμένη ὁμάδα πού ὅρισε ἡ κυβέρνηση τῆς ΠΓΔΜ, ἀφοῦ πρόκειται γιά πρόσωπα πού διακρίνονται γιά τίς ἐθνικιστικές καί ἐπεκτατικές τάσεις ἐναντίον τῆς χώρας μας;

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

• Πρώτος Χρόνος Έκδοσης: 1994 • επί θεολογικού ΙΑ • (α. Ι.Χ.)
ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΑΔΕΛΦΟΤΗΣ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»
ΠΕΛΟΠΟΣ 7
54633 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

- Αρχική
- Ή ταυτότητά μας -
- Δραστηριότητες -
- Θέματα -
- Περιοδικό -
- Έκδοσεις-Βιβλιοπωλείο -
- Βρεφονηπιακός Σταθμός "Η Θεοτόκος"
- Εκπαιδευτήρια "Ελπίδα"
- Νεανικές σελίδες -
- Επικοινωνία

Άπό τόν άμβωνα τής Κυριακής

Συζητώντας τα γεγονότα ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

ΑΓΙΟΓΡΑΦΕΙΟ "Χρωστήρ Ελπίδος"

Ό ήγέτης καί τό έπος τού 1940
28η Οκτωβρίου 1940.
Δευτέρα, τρείς μετά τό μεσά-
νυχτα. Κάποιες...
Περισσότερα

Ό Αρχιστράτηγος τής έποποιάς 1940-1941
«Αναλαμβάνουν τήν άρχηγίαν
τού Στρατού καλώ τούς
άξιωματικούς καί όπλίτας...
Περισσότερα

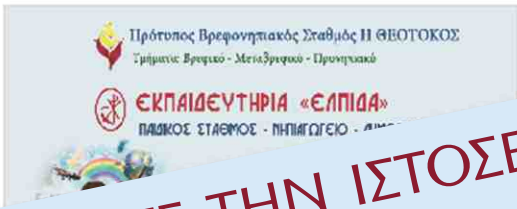
Ή παρακατάβηκ τού πολιούχου
Καρπός γλυκύς, πού
μέστωσε από δένδρο τής
Έκκλησίας μέ τού...
Περισσότερα

Κυρ. Ζ' Λουκά Ακ 8,41-56
Ή άνάσταση τής κόρης
τού Ίακείρου καί ή
θεραπεία τής...
Περισσότερα

Μύρο καί αίμα
Φαιδρώνει μέσ στην
καρδιά τού φθινιστάρου
τήν πόλη τής
Θεσσαλονίκης...
Περισσότερα

Ένα πρότυπο γιά τούς νέους
Ψάχνουμε σήμερα νά
βρούμε πρότυπο γιά τούς
νέους μας. Τούς...
Περισσότερα

ΝΕΧΙΖΟΝΤΑΙ ΟΛΟ ΤΟ ΧΡΟΝΟ ΟΙ ΕΓΓΡΑΦΕΣ Βρεφονηπιακός Σταθμός "Η ΘΕΟΤΟΚΟΣ" τηλ. 2310 1698
Εκπαιδευτήρια "ΕΛΠΙΔΑ" Παιδικός Σταθμός τηλ. 2310 678745 Νηπιαγωγείο τηλ. 2310 6746
Δημοτικό τηλ. 2310 678747

ΕΠΙΣΚΕΦΘΕΙΤΕ ΤΗΝ ΙΣΤΟΣΕΛΙΔΑ ΜΑΣ
www.apolytrosis.gr

Άγιος Κατήχητής
Θά μπορούσε λόγω τής
θέσης του νά άνήκει...
Περισσότερα

ΓΕΦΥΡΑ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗΣ
Τά μικρά τής Α
Γυμνασίου μπαίνουν
ξαναμμένα στην τάξη. -
Έ, όχι...
Περισσότερα

Ταίς τών άγιών σου πρεσβείαις
Στολισμένη μέ τά γιορτινά της
τό μήνα αυτό ή πόλη...
Περισσότερα

Η ΕΥΘΥΝΗ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ
Ό άνθρωπος
δημιουργήθηκε από τόν
Θεό γιά νά είναι ό...
Περισσότερα

Αναζήτηση...

- ΑΓΙΑ ΓΡΑΦΗ
- ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ "ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ"
- ΝΕΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
- ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΟ ΥΛΙΚΟ
- ΟΜΙΛΙΕΣ
- ΟΠΤΙΚΟΑΚΟΥΣΤΙΚΟ ΥΛΙΚΟ
- ΥΛΙΚΟ ΕΟΡΤΩΝ

ΝΕΑ - ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ

ΒΟΗΘΗΜΑ ΜΕΣΟΥ ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΟΥ Β'
ΝΕΑ ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑ
Βοήθημα Μέσου Κατήχητικού, Β' Μέ ποικίλα πνευματικά καί έφηβικά θέματα.
Ζητήστε...
Περισσότερα

ΒΟΗΘΗΜΑ ΜΕΣΟΥ ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΟΥ Α'
Βοήθημα Μέσου Κατήχητικού, Α' Μέ

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΚΑΤΩΤΕΡΟΥ ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΟΥ